PUBLICACIÓ PER A LA GENT
CULTURALMENT ACTIVA

Via fora!!

15

ESTIU 1987

en llaç

PROMOTORA DE CULTURA POPULAR

ENHAVO

3 ALTERNATIVA AL KIO, ULO?
5 DEZIRI KAJ SCIPOVI. Ramon Barnils
6 KONTRIBUO AL KORPHISTORIO. Ivan Illich
9 LA LINGVA ĤAOSO EN LA EŬROPA EKONOMIA KOMUNUMO
11 EBLECOJ (1). Jeremy Rifkin
14 DEK JAROJ DA «TRANET». Bill Ellis
16 LA KUNVENO POR LA EŬROPA NUKLEA MALARMADO. Emili Suñé
18 DE VOLONTA LABORO AL ANIĜO. Wenceslau Soler
19 ARBÚCIES, SOLIDARA URBO EN LBIBERA LANDO! C.U.P.A.
22 «COTEVI». Josep Lluis Pérez i Verdú
24 «REVISTA DE CATALUNYA»
25 KUNVENO KUN «LA CRIDA»

CONTENTS

3 ALTERNATIF TO WHAT, DARKISH?
5 TO WANT IT AND TO KNOW IT. Ramon Barnils
6 CONTRIBUTION TO A BODY HISTORY. Ivan Illich
9 THE LINGUISTIC CAOS IN C.E.E.
11 CHOICES (1). Jeremy Rifkin
14 TEN YEARS OF «TRANET». Bill Ellis
16 THE CONVENTION FOR THE EUROPEAN NUCLEAR DISARMAMENT. Emili Suñé
18 VOLUNTEER WORK VERSUS MILITANCY. Wenceslau Soler
19 ARBÚCIES, A SOLIDARY VILLAGE IN A FREE COUNTRY! C.U.P.A.
22 «COTEVI». Josep Lluis Pérez i Verdú
24 «REVISTA DE CATALUNYA»
25 ROUND TABLE WITH «LA CRIDA»

VIA FORA! Nº 15. Estiu del 1987. Publicació per a la gent culturalment activa. Podeu reproduir-ne qualsevol part, però us agraïríem que en fèssiu constar la procedència. En aquest número han col·laborat el Centre d'Esperanto de Sabadell, en les traduccions, i Carles Molins, en la fotocomposició. Edita: ENLLAÇ, Promotora de Cultura Popular. Apartat de Correus 85, 08291 Ripollet (el Vallès Occidental). Telèfons: 691 27 72 i 692 51 83. I també amb seu en el C.P.C.P., Turó dels Pujols, 08739 Guardiola de Fontrubi (l'Alt Penedès). Telèfon: 897 43 05. Imprès en els Països Catalans per Gràfiques Salvador (Barcelona). A. L. B.: 13.925/1984.

ALTERNATIU A QUÈ, MORENO?

Els que ens movem dins un determinat ambient, llegim certes publicacions, i ens agrada estar a l'aguait del que es cou per la resta d'Europa, llegim, escoltem o usem un grapat de vegades al dia l'adjectiu *alternatiu*. Parlem de cultura alternativa, d'economia alternativa, tot dins el sac del moviment alternatiu. Fins i tot nosaltres ens en considerem! Però si al principi qualificàvem d'alternatiu tot projecte o acte enfrontat al sistema i amb desig de canviar-lo, ara ja és considerada alternativa qualsevol actitud innovadora, o simplement diferent. I arribarà el dia (si no és arribat, ja) que la situació s'invertirà i només caldrà dir-se alternatiu per poder-se presentar com a aferrissat militant revolucionari. Ja se sap, encara enlluerna molt l'estatus progressista, tot i que la consigna de molts sigui «feina fuig, cassola vine». D'altra banda, tampoc és cap secret el poder esmicolador que exerceix l'stablishman contra tot intent subversiu, per tranquil que es presenti.

Tot plegat fa que cada cop més tendim a malfiar-nos d'un excés de qualificació «alternativa» en col·lectius i iniciatives com a mínim dubtoses. Des del món de la política fins al món editorial, passant per fundacions i bancs ecollibertaris, el bosc terminològic està prou embrollat com per poder-nos-hi perdre sense ni tan sols adonar-nosen. El cooperativisme de bracet amb la no-violència, el vegetarianisme compartint el got amb l'esperanto, l'ecologia anant-se'n al llit amb la biotecnologia... Aquesta situació, al cap i a la fi, ens fa adonar un cop més que les paraules i les reflexions, i viceversa, si no van acompanyades d'accions coherents i compromeses només fan que encaterinar quatre (o quatre mil) xitxarel·los autosatisfets de llur vocabulari.

Així, per damunt de qualificacions de temporada que fàcilment enlluernen i es presten al parasitisme, s'imposen les actituds, la continuïtat, l'exemple de fets concrets de persones i grups que, sense dir-se alternatius, realment *són una alternativa* a l'actual situació d'aïllament i vulnerabilitat enfront la depredació per part de qualsevol poder establert sobre la terra.

Qui sap alguna feina per a una amiga de GENT DE PAU?
Jadrenka Vrsalović Carević, de Zagreb, Iugoslàvia, ha demanat una beca a la Generalitat per poder venir a Catalunya el curs 87-88 a estudiar català. Tant si li concedeixen o no la beca té la intenció d'assistir a les classes de català de la Universitat. Per poder sobreviure necessita trobar feina. Si sabeu d'alguna família que busqui algú per cuidar els nens, o algun altre treball (classes particulars, guia turística, etc.), comuniqueu-ho a **GENT DE PAU, carrer Xipreret, 91; 08901 l'Hospitalet de Llobregat, telèfon 337 13 25.**

SERVEIS D'ACCIÓ CULTURAL

El S.A.C. ofereix un servei de difusió arreu de Catalunya dels materials i la informació que generen les entitats culturals de casa nostra. Aquesta difusió té lloc mitjançant visites periòdiques a persones culturalment i cívicament sensibles de cada comarca, les quals, alhora, estan en contacte amb la resta d'ambients actius de la mateixa. Per a més informació, abonaments puntuals o bé abonaments periòdics, podeu posar-vos en contacte amb **Lluís Maria Sunyer i Vilar, Via Laietana, 46, 2n 3ª, 08003 Barcelona, (93) 317 19 61.**

ALTERNATIVA CÍVICA

Els amics del Centre d'Estudis JOAN BARDINA ens fan arribar un «Balcó» especial on anuncien una trobada per debatre un nou model social que fa temps que estan elaborant. Concretament, diuen:
«El darrer cap de setmana de novembre (28-29) ens trobarem a can Bardina per posar en comú les nostres aportacions, dubtes i crítiques sobre la hipòtesi de disseny social que anomenem *Alternativa Cívica*.
»Els qui no tingueu aquesta edició i us interessi llegir-la per participar personalmente en la trobada (o enviant els suggeriments per carta) podeu demanar-la telefonant al 881 08 42 o recollint-la a can Bardina.»
Ja ho sabeu, doncs. I per a més informació, podeu posar-vos en contacte amb el **Centre d'Estudis JOAN BARDINA, carrer dels Almogàvers, 43, 08018 Barcelona.** Ens hi veurem!

TREN DE LES NACIONS EN MARXA

Per als propers 10, 11 i 12 d'octubre, la Comissió Internacional i Lingüística de la Crida a la Solidaritat organitza de nou el «Tren de les Nacions». Enguany l'objectiu és el Parlament Europeu al qual li entregaran les més de 100.000 signatures, recollides l'hivern passat, per exigir l'oficialitat del català a les institucions europees.
Feu la reserva ben aviat posant-vos en contacte amb el secretariat de la Crida. Si feu la reserva per carta adjunteu les vostres dades personals i 1.500 pessetes per plaça reservada. Està previst organitzar autocars des de diverses localitats. Recordeu que cal que us adreceu a la **NOVA ADREÇA** de la **CRIDA: Passatge del Crèdit, 7, pral.; 08002 Barcelona, telèfon (93) 317 67 28.**

3r PREMI ÀNGEL FÀBREGUES

La Fundació Josep Sans convoca el tercer premi Àngel Fàbregas per al millor treball sobre «L'animació d'activitats en el temps lliure». Els originals s'hauran de presentar a la Fundació Josep Sans, abans de les set del vespre del dia 30 d'octubre de 1987.
Per recollir les bases del concurs podeu passar per la seu de la Fundació: **plaça Urquinaona, 11-13, 2n 3ª, de Barcelona.**

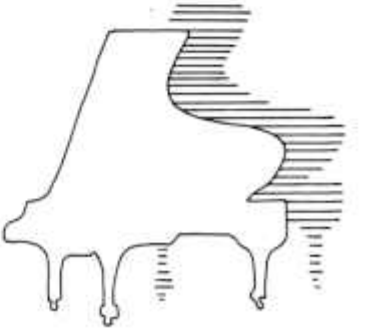

VOLER-HO I SABER-NE

Ramon Barnils

A un gran pintor li'n van presentar un altre, de pintor, dient-li que era un pintor progressista. El gran pintor va mirar-ne els quadres, i va dir:
— De progressista no dubto que en sigui. Ara, de pintor...
Corre la brama que estem en mans de «professionals», d'«experts», de gent «preparada», d'«especialistes».
Costa de creure, vist com va tot plegat.
La brama porta a oposar a l'especialitzció o, millor dit, a la professionalitat, el voluntarisme.
Voluntaristes contra professionals. Progressistes contra pintors.
A un —bon— físic li fas investigar l'energia nuclear i t'acaba servint en safata una bomba atòmica que el «voluntari» aplica al cap d'uns quants milers de persones, i no a llurs electrodomèstics, als transports i al tresor energètic en general.
El que passa és que un voluntariós i prou no matarà milions de persones a base de radiacions: no solament per manca de voluntat en aquest sentit sinó perquè, voluntariós i prou, haurà d'esperar que sigui un altre qui descobreixi i sàpiga aplicar les radiacions.
Amb un tècnic no en tenim per gran cosa, amb un voluntariós en tenim per la mateixa quantitat.
Què hi fem?
Hi ha l'altre cas, el del got d'aigua: és mig ple, o bé és mig buit?
Abans de decidir si és mig ple o bé si és mig buit, fa falta un coneixement «tècnic»: saber si realment el liquid és a mig got; no fos cas que fos gairebé ple i el pessimista decidis que li'n falta la meitat, o que fos gairebé buit i l'optimista decidís que Déu n'hi do.
Mitjat el got, és tan decent dir que és mig ple com que és mig buit, segons quina sigui la voluntat de l'actor.
¿Primer, doncs, és la tècnica, saber exactament on arriba el liquid, que no pas la voluntat, decidir que s'ha d'acabar d'omplir —o de buidar—?
Hi ha una voluntat primera, anterior a la imprescindible tècnica: la decisió d'intervenir en el nivell de l'aigua.
I aquesta és l'única voluntat necessària, precisament perquè és tan imprescindible com la del coneixement tècnic: si el món el modifica la tècnica, per modificar el món fa falta, abans, voler-ho.

CONTRIBUCIÓ A UNA HISTÒRIA DEL COS

Ivan Illich

Al darrer número del VIA FORA! incorporàvem una reflexió sobre la SIDA, inscrita en un corrent de gran importància en el pensament radical que tendeix a formular la pèrdua del control sobre el nostre propi cos com una forma de delegació cap als poders establerts. Ara seguim, com aquell qui diu, de cos present, i ja que diuen que l'estiu és l'àmbit del cos i de la mirada, no volem estar-nos de continuar amb el tema i aportar, resumida, la següent reflexió sobre la trajectòria històrica de la constitució del cos com a objecte social i cultural, escrita per Ivan Illich —un dels personatges capdavanters de l'escena alternativa— i publicada al número 54 de la publicació IFDA Dossier *corresponent —vés per on!— a l'estiu de l'any passat.*

Fa dotze anys vaig escriure *Medial Nemesis*. El llibre comença amb l'afirmació *«la institució mèdica ha esdevingut el major perill per a la salut»*. A hores d'ara, sospito que el patògen més gran és la recerca d'un cos saludable. I, això és important, aquesta fal·lera té la seva història. Com a fenomen públic, la primera aparició d'aquest neguit és paral·lela al naixement dels estats nacionals. El poble esdevé un recurs, esdevé *«població»*. La sanitat comença a ser una norma qualitativa per als exèrcits; més tard, durant el segle dinou, també ho serà per als obrers i, finalment, per a les mares. A Prússia com a França la política mèdica vetlla per l'acompliment de la norma. La recerca de la salut, tanmateix, també fou entesa com un dret personal, com la realització física del dret jeffersoniá a la consecució de la felicitat. El vell somni d'arribar a vell en condicions per treballar, juntament amb la demanda de treballadors productius i de reproductores fèrtils, convergeixen en la idea de salut. Malgrat tot, allò que va començar com un deure, com l'exercici d'un dret, ha acabat sent una imperiosa necessitat. El meu objectiu és descriure la fenomenologia històrica d'aquesta nova necessitat. Per a molts de nosaltres la recerca de la salut ha esdevingut consubstancial a l'experiència dels nostres cossos.

A *Medical Nemesis* examinava els efectes generats per agents mèdics. Els vaig anomenar «efectes iatrogènics» i ho vaig fer amb un propòsit retòric. Volia cridar l'atenció del públic sobre la dubtosa efectivitat de la medicina durant la segona meitat dels anys cinquantes i seixantes. Les meves conclusions eren previsibles: només un petit percentatge de totes les cures, alleujaments de dolor, rehabilitacions i prevencions eren atribuïdes a la iatrogènesi. Bona part d'aquests fenòmens ocorrien sense atenció mèdica o a despit d'aquesta. A més a més, la iatrogènesi de la malaltia és comparable en importància a la iatrogènesi del benestar. En els pronòstics per al 1986, la Secretaria de Salut d'Estats Units estimava que vuitanta de cada cent mil pacients seran perjudicats seriosament a causa de l'internament hospitalari.

Jo volia aclarir els efectes institucionals, socials i culturals del sistema mèdic. En el centre de la meva anàlisi hi havia la conformació iatrogènica del dolor, la malaltia, la incapacitaqt i la mortalitat, de quina manera eren experimentats aquests fenòmens pels subjectes. Vaig analitzar el grau en què l'experiència d'*«els nostres cossos i nosaltres mateixos»* s'havia anat convertint en el resultat de conceptes i atencions mèdiques.

Vaig ser incapaç de veure que la percepció del cos per ell mateix ha esdevingut iatrogènica. La meva anàlisi, per tant, era deficient en dos aspectes: no clarificava la «Gestalt» històrica d'aquests períodes de percepció del cos, ni clarificava el paper de la medicina en la seva configuració. Des que vaig descuidar la natura iatrogènica de l'experiència del propi cos, no vaig explorar les seves metamorfosis: l'emergència d'una percepció del cos congruent amb un estil de vida post-professional, de l'època tecnològica. Per tal d'assolir perspectiva sobre les metamorfosis contemporànies, la Història del Cos ha acabat sent per a mi un requisit important per entendre la vida dels vuitantes.

Vaig arribar a la Història del Cos ensenyant història medieval. En els meus cursos sobre el segle XII vaig detectar l'emergència de certes idees, temes i concepcions que, per la seva antiguitat, no tenien equivalents reals, però que en els nostres temps eren experi-

mentats com certeses. Bona mostra d'això és la percepció d'«un mateix». Si no es té clara aquesta distinció entre el jo i els altres, no es pot ocupar cap lloc en la història d'Occident. Hi ha un cert acord general que aquest sentit d'un mateix emergeix amb les croades, les catedrals i les primeres ciutats. A partir d'això, les formes successives que va adoptant i el contrast amb la concepció de la persona en altres cultures ha estat ben estudiada.

També m'ha cridat l'atenció el fet que la consciència occidental d'un mateix s'experimenti com a «carn i sang» i que el naixement d'aquesta consciència ve a dotar Europa d'una mena de cos d'experiència singular, distint d'altres. Estudiant la noció de cos als primers anys del segle XVIII, vaig desenvolupar els conceptes necessaris per a una fenomenologia històrica del cos. Ben aviat vaig conèixer altra gent que es trencava el cap amb els mateixos temes en temps i espais ben diversos. A mesura que la Història del Cos pren forma, estem en condicions d'entendre la manera com cada moment històric prioritza un arquetip corporal específic. A hores d'ara comencem a copsar que l'experiència subjectiva del propi cos no és més que l'encarnació de l'«ethos» d'un moment històric determinat. A través d'aquestes recerques, he après a veure el cos occidental com una corporalització progressiva del concepte d'«un mateix».

Cercant un element comú que em pogués ajudar a interpretar canvis incomprensibles en la transició del punt de vista romànic al punt de vista gòtic, vaig ensopegar amb la noció d'Història del Cos. Necessitava explicar com l'olor de santedat desapareix entre 1110 i 1180, de quina manera la visió de les reliquies tenia efectes curatius, les circumstàncies per les quals els cossos de les pobres ànimes del purgatori assumeixen el seu estat. Perquè els zoomorfs que poblen l'interior de les esglésies romàniques esdevenen gàrgoles ubicades a l'exterior de les catedrals gòtiques? Com és que la figura de Crist, amb els braços estesos i règiament abillada, esdevé un cos nu i martiritzat, penjat d'una creu, al volts de l'any 1200? Com ens expliquem que sant Bernat, instruint abats per més d'un miler de monestirs cistercencs reformats, els ensenya a l'alimentar els seus monjos joves amb la més pura llet de Crist? I, encara una qüestió important, quines són les immenses conseqüències d'aquest canvi? Fet i fet, vaig començar a entendre el context en el qual les idees del sexe modern i el casament prenen forma: els homes i les dones eren dotats amb cossos «humans» i cadascun d'«ells mateixos» podia donar el seu cos als altres, creant llaços de parentiu entre llurs famílies respectives; no pas per decisió dels caps de família, sinó per un contracte legal entre individus que intercanvien drets sobre els seus cossos; una nova organització social començava a existir. Aquesta és una concepció del cos altra que aquella que el concep com el *lloc* primari d'experiència. Aquest cos, a més a més, era paral·lel al cos que hom pintava, esculpia i descrivia en aquell mateix moment històric, salvant les distàncies.

La Història del Cos m'ha permès de veure allò de deficient que hi havia en la meva anàlisi. Gaudi i sofrença són, ensems, conceptes abstractes. Serveixen per posar nom a formes oposades a través de les quals les sensacions es corporalitzen culturalment. El gaudi ens parla de la localització del plaer en el cos, i la sofrença ens parla de la topologia de la depressió, lassitud, irritació o dolor. Fins fa poc em mirava el cos com un fet natural que havia romàs fora del domini dels historiadors. No havia entès la diferència —que pot ser molt gran— entre el cos experimentat i altres objectes d'ordre molt més efímer que l'historiador sol tenir en compte. El fet de no reconèixer un cos com el meu en el segle XII m'ha permès copsar el «cos» iatrogènic dels seixantes com a resultat d'una construcció social que exclusivament pertany a una generació, arrelada a una classe, en una tradició, però ocupant un lloc específic.

Els transports juguen un paper important en la sociogènesi dels nostres cossos que fa la medicina. Els cossos que necessiten ser transportats diàriament serien impensables poques generacions enrera. Nosaltres diem que «anem» a un lloc determinat quan, de fet, viatgem en avió o en auto. Els manuals d'enginyeria fan referència a «l'auto-transport» si és que es puja a peu en comptes de prendre l'ascensor. Ens sentim segurs amb les crosses de les noves tecnologies i ens sentim desprotegits si hem d'anar a peu. Crec que el cos dels americans durant el període de Vietnam pertany a l'*Homo Transportandus*, caricaturitzable com l'home assetjat pel càncer, consumidor de vàlium. Després d'un estudi detallat, em fa l'efecte que, a hores d'ara, està tenint lloc una transició important: la dissolució del cos iatrogènic en una mena nova de cos fet per i per a les tecnologies. En escollir l'adjectiu «iatrogènic», vaig cridar l'atenció sobre l'especial mena de relacions que s'estableixen entre la institució mèdica i la percepció del cos, relacions que —a hores d'ara— tendeixen a esvanir-se. Veig que quelcom està succeint.

Cap a la meitat del present segle la institució mèdica assoleix una influència sense precedents sobre la construcció social dels cossos. Els dissenyadors s'adeqüen a les normes mèdiques a l'hora de crear mobles o automòbils; les escoles i els mitjans de comunicació envaeixen la imaginació amb fantasies d'or-

dre mèdic i/o psiquiàtric. S'experimenta un molt especial moment històric en el qual un agent, anomenat medicina, tendeix a monopolitzar la construcció social de la realitat corporal. Es tracta de quelcom comparable a la situació dels voltants de l'any 1200, quan l'església influencia l'experiència de la luxúria: els cossos polimòrfics de les esglésies romàniques esdevenen simples gàrgoles o il·lustracions marginals dels llibres.

En general el procés d'adquisició de consciència corporal no pot ser atribuït a un únic agent. Durant la plaga que va colpir Florència els anys 1622 i 1623 no fou activat cap «sistema d'atenció sanitària». En un molt remarcable estudi, Giulia Calvi descriu com la ciutat sencera va fer front al repte de la tragèdia col·lectiva. Cirurgians i barbers, fabricants de cera i especiers, magistrats i picapedrers, capellans de santuaris especials per a casos desesperats i mercaders d'encens, cadascú va tenir la seva particular resposta a l'epidèmia. Cap agent va col·laborar amb el poder per tal de garantir la seguretat dels cossos. A la meitat del nostre segle contemplàvem un monopoli per part de la medicina sense cap mena de precedents.

He arribat a creure que la institució mèdica ha perdut aquest dret durant els darrers deu anys. El poder dels professionals pel que fa la definició de la realitat ja va assolir les seves quotes més altes i, ara com ara, va de baixa. Actualment, un confús aiguabarreig de tecnologia i herboristeria, bioenergia i exercicis d'autonomia, opera a l'hora de crear consciència de realitat, de la qual no se n'escapa la consciència del cos. Fa vint anys era freqüent referir-se al «cos que jo tinc» anomenant-lo «el meu cos». Sabem que aquesta referència d'ordre col·loquial és inequívocament postcartesiana. Fa aparició en totes les llengües europees coincidint amb l'extensió de l'individualisme possessiu, fenomen perfectament descrit per CB McPherson. Cada cop és més freqüent que el jovent d'avui somrigui quan algú no «s'identifica» amb el seu cos. Parlen del cos que «són» i a l'ensems, paradoxalment, fan referència al mateix com «el meu sistema». Durant els seixantes la classe mèdica va tenir l'exclusiva a l'hora de determinar què cosa és el cos i com s'ha de percebre. Durant els setantes va començar a tenir força el poder d'objectivar la gent conjuntament amb altres agents. D'un sistema que objectiva la gent com a cossos o ànimes s'ha passat a un nou model que engendra la gent com a quelcom objectivable per ell mateix. Tot això forma part d'una nova matriu epistemològica en el procés de formació de l'ésser. Calen persones capdavanteres que s'autoexperimentin com a contribuents d'un complex programa informàtic, i que es vegin ells mateixos com a part del seu text. Cap altra cosa més important, per ara, que la clara distinció entre la tendència cap a la construcció del cos i l'art tradicional de corporalitzar la cultura.

EL CAOS LINGÜÍSTIC A LA COMUNITAT ECONÒMICA EUROPEA

L'Associació Catalana d'Esperanto ens envia el següent article, augurant noves col·laboracions, extret de la revista Het Vrije Volk (El Poble Lliure) *dels Països Baixos i publicat el 12 de desembre del 1986, mostra els problemes lingüístics que existeixen a la Comunitat Europea, on actualment coexisteixen nou llengües plenament i igualment oficials. L'article ens pot induir a pensar què passa en d'altres organismes internacionals, com l'ONU, l'UNESCO, l'OMS, el Consell d'Europa...*

«Si la paraula és argent, d'or sembla el silenci». En efecte, per a la Comunitat Europea el silenci produïria or. Enguany la CEE gastarà més de 1,7 bilions de florins en traductors i intèrprets per a les nou llengües, que constitueixen una de les seves riqueses. Encara que aquesta suma només representa el 2% del pressupost total, pren valor si la comparem amb d'altres despeses. Per exemple, supera els 1,2 bilions de florins, la quantitat destinada a ajuda alimentària, i sobrepassa en gairebé 80 milions la quantitat que es reserva per a investigació en noves tecnologies.

Sols el Parlament Europeu ja gasta la meitat del seu pressupost, més de 340 bilions de florins, en traducció de documents i interpretació durant els debats. La importància d'aquesta suma, entre altres coses, és el rsultat d'una resolució del Parlament de l'any 1982, segons la qual totes les llengües de la Comunitat tenen «absolutament el mateix valor». La limitació del nombre de llengües contradiria el caràcter democràtic del Parlament. Per als debats, el Parlament Europeu necessita de 440 intèrprets, i més de 400 traductors s'ocupen d'escriure totes les actes.

La Comunitat Europea utilitza un ordina-

dor per a dividir 350 intèrprets entre sessions i trobades diplomàtiques, tant pel que fa a Brussel·les com arreu del món.
En total un terç dels 9.000 funcionaris de l'Oficina Principal de la Comissió Europea desenvolupen treballs lingüístics. La Comissió ha de dividir aquest exèrcit de traductors amb el Consell de Ministres Europeu, el qual per la seva banda contractarà 720 traductors més.
Per a l'ampliació de la Comunitat, també el nombre d'intèrprets necessaris ha augmentat. Quan la CEE es composava de 6 membres, cada sessió exigia tretze intèrprets; actualment en fan falta trenta. Ja l'any 1985, la Comissió Europea avisà que l'ampliació de la Comunitat comportaria tot un seguit de problemes; tanmateix, no gosà de proposar limitacions al nombre de llengües. En aquest apartat hom subratlla que una llengua no és un afer purament mecànic, sinó que «conté justament els valors culturals i intel·lectuals que formen el teixit de la Comunitat Europea».
No és una de les tasques de la Comissió Europea «atemptar contra aquesta varietat», segons declaració de la Comissió. No obstant, aquest idealisme no pot amagar el fet que, per l'ampliació de la Comunitat amb l'entrada d'Espanya i Portugal, sorgissin dificultats. Segons Marco Benedetti, alt funcionari del servei de traducció de la Comunitat, la Comissió utilitza cada cop més la «traducció per relleus», on un text no és traduït directament, sinó que ho és d'una llengua a l'altra fins arribar a la llengua objectiu. Això ha esdevingut un costum en totes les sessions en les quals són presents les diverses llengües de la Comunitat. Experts en traducció de la Comunitat Europea reconeixen el fet que, per aquest sistema, el nombre d'errors i malentesos creix de forma exponencial.
La traducció simultània en les sessions pot ser una ocupació molt esgotadora. A més de parar atenció en detalls sobre problemes internacionals, els intèrprets han de passar moltes hores reunits en comissions i subcomissions sobre avorrits temes d'economia i agricultura, prou interessants per als tècnics en la matèria, però no per a ells. Sovint els intèrprets s'enorgulleixen del seu domini de termes tècnics i de la seva resistència, ja que no és estrany que una reunió s'allargui fins a la matinada.
Així i tot —segons un dels intèrprets, anònim per raons òbvies— una vegada i una altra el traductor perd l'autodomini i anima una xerrada seriosa. Segons el nostre informador, donat el cas, l'intèrpret voluntàriament usa un terme evidentment absurd, àdhuc una paraulota, però «només pocs membres observen la diferència». A vegades els errors són involuntaris, amb resultats igualment espectaculars. El novembre del 1986, el Parlament Europeu acceptà una resolució per assignar 50.000 ecus (unitat econòmica de la CEE) a la creació d'una «brigada simultània» (en anglès *flying squad*), per controlar el frau. Un dels intèrprets del Parlament, no gaire atent, titulà aquest grup *firing squad*, que en anglès significa «escamot d'execució».

OPCIONS (I)

Jeremy Rifkin

A primers d'any (març/abril '87), la revista italiana AAM TERRA NUOVA publicava la traducció d'un capítol («Choices») de l'últim llibre de Jeremy Rifkin: «Algeny» (1983). Tot i el discurs mastegat i sínic (per allò que fan es rucs al voltant de la sínia), trobem d'interès reproduir-lo ja que ofereix una reflexió moral respecte a la relació de l'home amb el cosmos i, al cap i a la fi, la manipulació a què aquest és sotmès. Al respecte, cal remarcar que el títol del llibre («Algeny») és un neologisme encunyat pel mateix Rifkin a partir del mot alchemy *(alquímia). Així, algènia (una possible adaptació d'algeny) ve a designar el procés màgic i ambiciós mitjançant el qual es pretén crear éssers vius a partir d'altres preexistents.*
Degut a la llargada de l'article, en donem ara un tros i la resta la publicarem en el proper número.

Si fos una pura il·lusió, seria fàcil prescindir de la nova «cosmologia temporal». Però no és pas una il·lusió, sinó un engany, i per això és molt més difícil d'oposar-s'hi. Com totes les anteriors formulacions cosmològiques de la humanitat, aquest nou edifici teòric és una extrapolació de la realitat. La nova teoria temporal reflecteix l'emergent relació organitzativa de l'home amb l'ambient. Efectivament, aquesta relació és molt real. Al cap i a la fi, la bio-enginyria funciona i produeix conseqüències molt reals en el món físic. L'engany consisteix en transformar la relació (real, però limitada) entre l'home el seu medi ambient en una explicació universal de la naturalesa de la natura. La nova teoria temporal no és una explicació de la natura més acurada del que ho seria la teoria de Darwin sobre la selecció natural. És simplement un fragment de la realitat que ha estat amplificat i transformat en una explicació omnicomprensiva de l'existència.
Als éssers humans no ens agraden les diferències, sobretot la diferència entre allò amb el que estem familiaritzats i el que està fora de la nostra experiència. Les cosmologies són la nostra manera d'autoconvèncer-nos que no existeix cap buit, cap inimaginable ni impensable abisme fora del nostre abast, el qual ens pugui estar sempre amagat i no poguem mai dominar. Les nostres cosmologies ens deslliuren de la forta sensació d'angoixa respecte al que realment està «allà fora». Ens asseguren que el món efectivament té un sentit i que pot ésser comprès amb els mateixos termes amb què l'entenem nosaltres. Les nostres cosmologies ens protegeixen. Apaivaguen les nostres pors. Fan semblar manipulable (governable) el món, projectant-lo com un reflex del món que estem manipulant. Si les nostres cosmologies ens ensenyen alguna cosa, aquesta és que només podem sentir-nos a gust en un món que poguem explicar completament. El problema és que un món així no existeix. Sempre hi haurà un gran abisme entre el món del qual tenim experiència i el que existeix fora d'aquesta. Per molt que ho intentem, mai no aconseguirem omplir aquest buit. Les nostres cosmologies ens serveixen com a pantalla. Les usem per amagar-nos del gran abisme que hi ha a l'altre costat. Ens envoltem amb les nostres cosmologies i aquestes alhora ens envolten amb una façana d'invencibilitat. Estem segurs que el món és totalment comprensible dins l'esquema organitzatiu que hem creat i per això estem convençuts que podem tirar endavant de la mateixa manera que ens aboquem als mals sense cap por.

LA I·LUSIÓ COSMOLÒGICA

Les nostres cosmologies aproven el nostre comportament. Ens diuen que la manera com ens organitzem i ho fem amb el món que ens envolta acorda amb l'ordre natural de les coses. Ens submergim en les nostres cosmologies per no haver d'entrellucar en el gran buit que envolta el minúscul edifici que hem colonitzat. *Ens comportem com si el món hagués estat fet per nosaltres, sense parar-nos ni un moment a considerar la possibilitat que nosaltres poguéssim estar fets pel món.* Si el món és fet per nosaltres, aleshores naturalment tenim justificació per creure que la realitat que estem organitzant acorda amb qualsevol cosa que estigui fora d'aquesta. Però, què passria si això no fos

cert? Què passaria si fos cert el contrari i inesperadament descobrissim que nosaltres estem fets pel món? Què diferent fóra tot! La relació de la natura amb nosaltres no seria mai tan important com la relació nostra amb la natura. En lloc de forçar el cosmos a adequar-se a la nostra conducta hauríem de replantejar la nostra conducta per adequar-la al cosmos. Però, com podríem saber què espera el cosmos de nosaltres? Per començar hauríem de reconèixer la diferència que sempre hi haurà entre el món del qual tenim experiècnia i «l'experiència del món». La diferència entre els dos, l'immens buit que ens separa de tot el que és fora del nostre abast, no és el lloc on tota la vida s'acaba sinó on tota la vida comença. És el lloc on la seguretat no existeix, on totes les coses són vulnerable, on no hi ha jerarquies ni ordres preestablertes, només relacions i interdependència. Aquest és el món que ens fa por, que rebutgem de la nostra consciència. Preferim d'excreix el nostre món autodelimitat («autosuficient»). Talment una criatura abandonada, deixada a la deriva sobre una prima capa de gel, surem sobre un mar sense límits convençuts que mentre ens mantinguem eixuts serem invulnerables. No ens podem permetre creure que també el gel és aigua i tornarà a dissoldre's en les profunditats.

Les nostres cosmologies són com lleugeres barques de gel. Són fetes amb el món real, però no el defineixen. Són vigents durant un temps, però a la fi cauen en desgràcia i les bandegem. Si en tinguéssim prou amb aprendre a negar, no hauríem d'escarrassarnos cercant una nova barca de gel per seguir curant. Però per nedar haríem de renunciar a la nostra recerca de l'autosuficiència.

Hauríem de prendre la decisió conscient de canviar la seguretat per la vulnerabilitat i renunciar al nostre poder (control) sobre el futur. *Triar la participació quan poguéssim controlar. Reconèixer la relació paritària quan poguéssim dominar.*

Pocs voldrien fer aquest canvi. És molt més fàcil viure amb el nostre autoengany, continuar amb la pretensió que el món és fet per nosaltres en lloc de reconèixer que nosaltres som fets pel món. *En realitat, no volem formar part del món, sinó que el món ens pertanyi.* I mentre sigui així continuarem cercant noves maneres de plasmar el món segons el nostre capritx, i continuarem justificant cada nova forma d'apropiació mitjançant la reformulació cosmològica del moment. Mai no renunciarem a cap esforç per amplar el nostre control sobre la natura fins que aquests esforços no ens garanteixin un mínim de seguretat contra els capricis del futur.

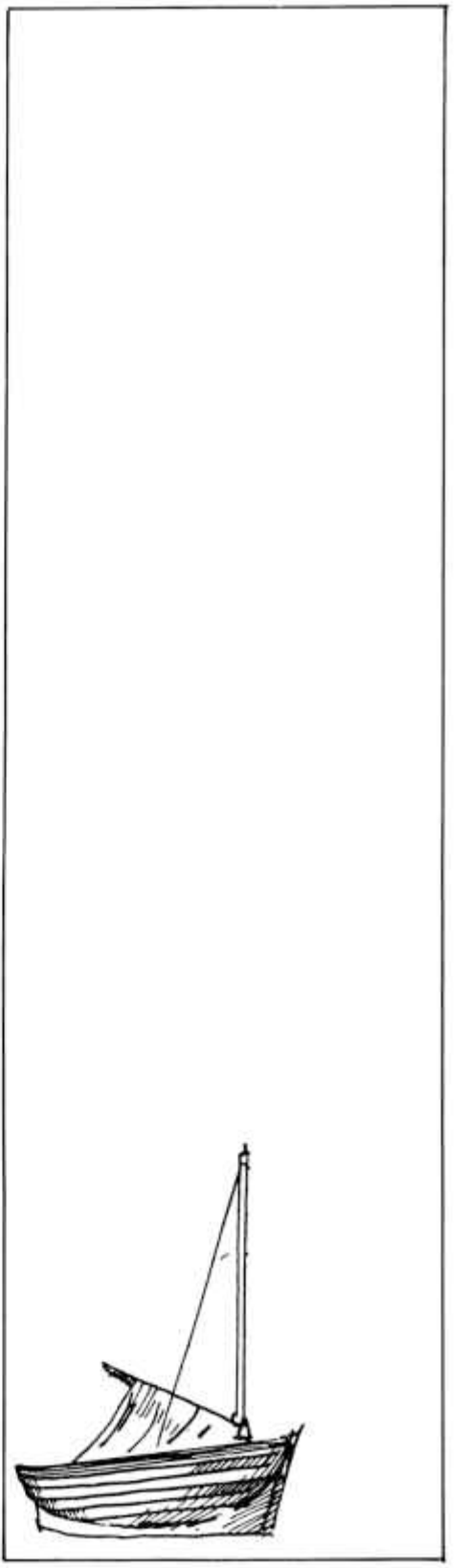

INTERDEPENDÈNCIA I RESPONSABILITAT

Com en el passat, la responsabilitat no serà mai un problema, perquè per ésser responsable vers quelcom cal tenir un sentit d'obligació i reconeixements, i això demana reconèixer els lligams i la dependència recíproca. Mentre la humanitat estigui preocupada per la recerca de l'autosuficiència (com a separació), tota cosa serà manipulable. No pot ser altrament. Si la humanitat es creu autosuficient (separada), no pot sentir-se alhora en deute vers quelcom, malgrat tots els intents, al llarg dels segles, de coincidir ambdues coses. O bé no necessitem res fora de nosaltres, i si que ho necessitem. Si no necessitem res fora de nosaltres mateixos, aleshores podem actuar com ens sembli. Si en canvi necessitem quelcom d'exterior a nosaltres, aleshores estem en deute amb alguna cosa i no només hem de tenir en compte els nostres desitjos quan actuem. El gran buit del qual estem tan atemorits és ple de «dependència». Mentre ignorem el lligam còsmic, podrem continuar organitzant el món exclusivament per a nosaltres sols, sense tenir mai cap dubte respecte a la correcció de la nostra conducta.

En el moment en què introduïm la dependència, tota la situació canvia. De cop ens trobem envoltats d'una multitud de relacions, totes les quals han contribuït a perpetuar la nostra vida. Vivim gràcies a algun sacrifici. Tot creixement del nostre ésser és degut a alguna minva (robatori) en algun altre lloc. En una última anàlisi, res del que proclamem nostre ens pertany, ni tan sols les nostres fibres i els nostres nervis. Tot el que tenim ha estat manllevat. Som un préstec de la natura. Ens ha donat un tros de si mateixa, impedint-se l'ús a un infinit nombre d'altres coses. El cosmos no ens deu res, tot ho devem al cosmos.

Per tant, estem en deute per la nostra pròpia existència. El gran interrogant que plana damunt la humanitat és, doncs, saber si optarem per reconèixer el deute de la nostra existència. Això comportaria que per primer cop en la història actuéssim no només per a nosaltres mateixos sinó per a qualsevol altra cosa amb la qual tinguéssim relació (lligam). Actuar representant els interessos del cosmos: aquest és el significat de la paraula «responsabilitat», una paraula que els cosmòlegs han intentat ignorar fins ara. Els interessos del cosmos no són gens diferent dels nostres. Nosaltres intentem ésser, perpetuar-nos, continuar existint. Es pot suposar racionalment que això és vàlid per a tots els casos. Però també és veritat que la perpetuació demana també l'extinció, que la vida necessita la mort. Aleshores, com podríem respectar millor els interessos del cosmos? Restituint a mesura que anem rebent. Sacrificant pel cosmos tant com el cosmos ha sacrificat per nosaltres. Aquest sacrific exigeix sobretot que la humanitat renunciï al grau de control que ha obtingut sobre el futur, perquè la seguretat humana és sempre pagada amb el sacrifici de la natura.

PARTICIPACIÓ I SACRIFICI

Robem a la natura per estar segurs de nosaltres mateixos. L'estada humana sobre aquest planeta ha estat un constant augment del control sobre el futur per poder garantir la nostra perpetuació. La natura ha anat donant cada cop més de si mateixa perquè continuament poguéssim anar incrementant la garantia sobre el nostre futur. Només hi ha una manera de tornar aquest deute: sacrificar una mica de la nostra seguretat en favor de la seguretat de la natura. Que diferent és aquest tipus de sacrifici de la versió corrompuda que tan freqüentment usem com a símbol per expiar les nostres culpes! El sacrifici pur expressat col·lectivament i mantingut de generació en generació encara no ha succeït mai enlloc.

Sacrificar la nostra seguretat demana una total transformació de la manera com enfrontem el futur. Conseqüentment, per començar, el nostre concepte de saber (coneixement) ha de ser redefinit. Cada cop més els homes i les dones occidentals han recercat el saber per tal de controlar (dominar) llur ambient.

Perseguim el saber per poder predir millor el que ens reserva el futur. La finalitat del saber ha estat la previsió i la civilització occidental ha usat la facultat de preveure per estrènyer el cercle (control) sobre l'esdevenidor.

DEU ANYS DE «TRANET»

Bill Ellis

La xarxa transnacional per les tecnologies adequades i/o alternatives (TRANET; Transnational Network for Appropiate/Alternative Tecnologies) ha fet deu anyets. Tot seguit reproduïm l'editorial commemoratiu del seu fundador, Bill Ellis, aparegut al número quaranta de la seva publicació, que du el mateix nom que l'organització TRANET.

Fa deu anys les Nacions Unides van organitzar a Vancouver, Canadà, una de les seves reunions mastodòntiques, la «Conferència de les Nacions Unides sobre Poblaments Humans». Complementàriament, les agències no governamentals, amb la presència de Margaret Mead, Buckminster Fuller, E. F. Schumacher, Barbara Ward, la germana Teresa i altres pensadors alternatius, van celebrar un fòrum paral·lel sobre l'hàbitat. Nicolas von Hoffman, fent la crònica de la conferència per al *Washington Post*, va escriure:

«Hi havia molt cabell llarg, molts texans i molta protesta. Però també hi havia quelcom més. Hi havia, en general, pluralitat de causes i d'interessos... i un debat continu sense restriccions. Si els delegats oficials, a la ciutat, amb els seus cotxes oficials, s'emportaren carteres plenes de documents preparats per als seus ministres, els ciutadans representatius en texans s'endugueren experiències. Van convidar científics de les universitats més importants del món, dissenyadors i arquitectes de noves ciutats, líders ciutadans de l'Àsia, Àfrica i Amèrica, els quals, contràriament els buròcrates i polítics de la conferència, han despès més les seves vides en problemes que en discussions... això no vol dir que amb la conxorxa de Jericho Beach s'hagi d'encendre el món, però s'hi van veure guspires de llum per alguns temes, el més important dels quals va ser que el poble no és el problema; el poble és la resposta.»

D'aquesta trobada van néixer TRANET. Aquelles dues setmanes —matins, tardes, vespres i nits fins a les tantes de la matinada— els hangars reconvertits foren un formigueig d'homes i dones radicals d'arreu del món intercanviant tècniques i tecnologies: com conrear aliments, com construir cases, com obtenir aigua, com engegar plans d'educació, com viure en harmonia, com esdevenir dinamitzadors de la pròpia realitat local sense l'ajut governamental. L'energida dels encontres fou més intensa que els encontres mateixos. A mesura que passaven els dies, els participants ens adonàvem que havia arribat el temps en el qual una idea com el moviment global dels pobles ja era possible. TRANET s'engegà amb l'esperit de ser una de les xarxes transnacionals de recolzament dels moviments radicals populars.

A hores d'ara, deu anys més tard, els moviments radicals populars han crescut, s'han marcit, s'han mort, han anat naixent en constant i continuada evolució i confrontació amb els excessos de la cultura moderna. TRANET ha participat en aquesta xarxa de xarxes biològicament vives xuclant i deixantse xuclar per idees i actes de transformació social, a voltes anant més enllà dels límits comunament admesos de la raó i la credibilitat, refusant a voltes idees boges que, més tard, han acabat semblant-nos axiomes fonamentals.

Han estat deu anys de canvis «adequats». Els aliments naturistes ara poden comprarse a qualsevol supermercat; la qualitat de vida ha esdevingut una etiqueta característica dels «yuppies» americans; la fam al món és ara quelcom que toca molt de prop els éssers humans; les plaques solars són elements arquitectònics d'ús freqüent; les empremtes de les bicicletes solquen els suburbis de les més grans ciutats; els rius de molts indrets industrials tornen a tenir peixos; els drets humans són ara a totes les agendes dels polítics; la situació de les foques i les balenes ocupa els titulars de les notícies; mai tants parcs naturals com ara. Els líders polítics, de Reagan a Gadaffi, han promès reduir la influència dels grans governs en la vida de les persones. Podríem continuar la llista d'èxits. Tanmateix, la llista de mancances, desencantaments i decepcions també és ben llarga. El gir polític cap a la dreta, l'augment del poder de les multinacionals, els abocadors de deixalles tòxiques, el creixement de l'arsenal nuclear, l'erosió continuada de la superfície terrestre, els canvis climàtics per la presència de diòxic de carboni a l'atmosfera, la irrupció dels fonamentalistes, la pluja àcida que està damnant llacs i

boscos, són només alguns dels indicadors de la ingenuïtat dels joves dels seixantes i del potencial humà i de transformació dels moviments dels setantes. Pensàvem que les bones intencions o les bones paraules canviarien ràpidament la orientació del moviment cultural, en un parell de segles, cap a la seva pròpia autodestrucció.

La primera dècada de TRANET, acaba, en certa manera, com va començar, amb gent immersa en la confusi. *The Aquarian Conspiracy* de Marilyn Ferguson, *Turning Point* de Fritjot Capra, *At the Crossroads* de Bob Theobald, *Me gatrends* de John Naisbitt, Revolt in the Affluent Society d'Erik Dammann, **Politics of the Solar Age** de Hazel Henderson, The Sane Alternative de James Robertson, *New Age Politics* de Mark Satin i *Human Scale* de Kirkpatrick Sale, han vist la llum després dels escrits de Theodore Roszak, E. F. Schumacher, Buckminster Fuller i d'altres que escriuen sobre l'inici d'una era de justícia, igualtat, pau i germanor mundial. Però això encara no és real. Certament, hi ha una sensació de creixement encara que, a mesura que «el moviment» creix es va escindint del corrent principal. Michael Marien parla de la «síndrome del rellotge d'arena»; Bob Cory es refereix al «ghetto de la pau»; Ivan Illich i Erik Dammann suggereixen, cadascú pel seu compte, que els partidaris de les tecnologies adequades, les feministes, els membres dels organismes de defensa del consumidor, els membres de moviment de potencial humà, els ecologistes, etc. han esdevingut simples apologistes del «sistema».

Tot fa preveure que els deu anys propers seran força més amenaçadors i tan canviants com els deu anys darrers. Cal que trobem els límits dels nostres moviments. Hem de traçar línies i emprar expressions que no contradiguin el corrent principal. Hem de pensar en els termes del possible. Cal que les accions superin els discursos. Hem d'afegir potents anàlisis d'esquerra a les nostres visions de dretes. TRANET és una xarxa transnacional de, pel i per al poble i les organitzacions que estan canviant el món tot canviant els seus propis estils de vida. Cerquem membres arreu del món per dur a terme idees i actituds que facin possible assolir un futur més humà i més ecològic. Ara més que mai, *«si el poble avança, els dirigents el seguiran»*.

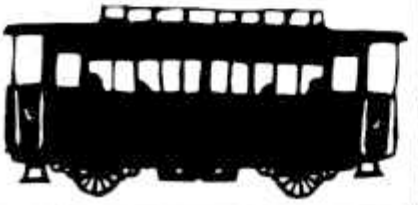

LA CONVENCIÓ PER AL DESARMAMENT NUCLEAR EUROPEU

Emili Suñé

Cada any centenar de membres de col·lectius i grups per la pau dels diversos països d'Europa es reuneixen en una convenció per al desarmament nuclear. Des del 1982, aquestes convencions s'han produït a Brussel·les, Berlin, Peruggia, Amsterdam i París; enguany s'ha celebrat a Coventry, al cor de la Gran Bretanya, del quinze de juliol al dinou del mateix mes.

La participació és xifrable en més d'un miler de persones, englobades en una cinquantena de delegacions de tota l'Europa de l'est i de l'oest, Japó, Sudàfrica, Austràlia, Xile, etc. La delegació de l'Estat espanyol era una de les més nombroses, composta pel Moviment per la Pau, el Desarmament i la Llibertat, CEOP, CDDT, campanya «Bases fora!», grups pacifistes d'Euskadi, Comissions Obreres i CNT.

Els treballs de la Convenció es dividiren en reunions de treball, als matins, en les quals es tractaren de manera sectorial tres temes; el primer relatiu a *«Quina Europa, quin Món?»*, el segon sobre *Seguretat Europea i Desarmament*, sent el tercer el dedicat a *Moviments i estratègies per la Pau*. Havent dinat, els congressistes teníem l'oportunitat d'assistir a vuitanta seminaris preparats i impartits pels propis assistents. Tot seguit, a mitja tarda, se celebraven els mítings i conferències, en les quals vam poder escoltar les opinions dels visitants nord-americans, soviètics, centro-americans i d'Àfrica del sud. Finalment, el plenari d'assistents a la Convenció va elaborar, discutir i aprovar la crida a totes les nacions que, tot seguit, reproduïm.

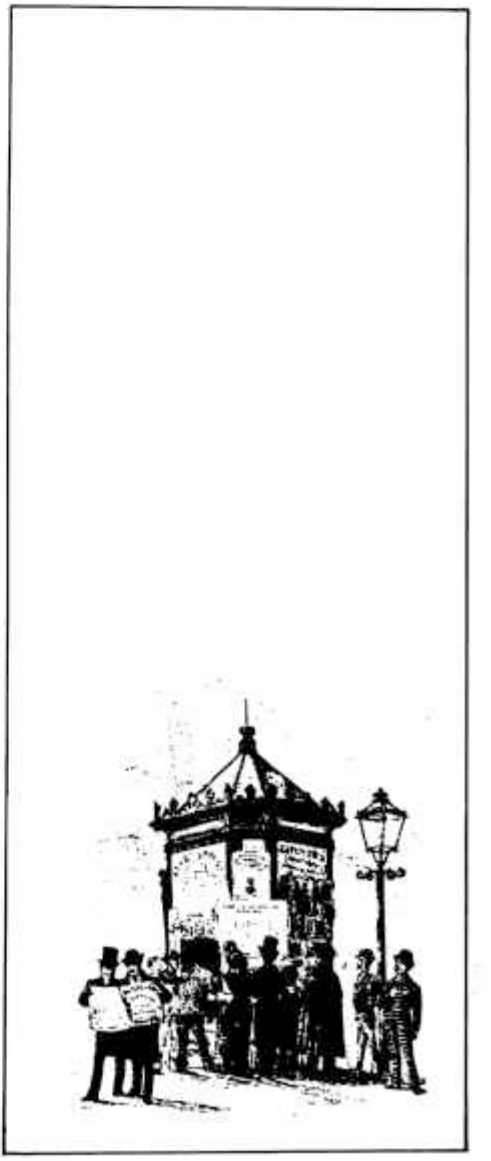

MANIFEST PER UNA EUROPA I UN MÓN LLIURES D'ARMES NUCLEARS

Nosaltres, com a participants en la Sisena Convenció per al Desarmament Nuclear Europeu, celebrada a Coventry, Anglaterra, entre el quinze i el dinou de juliol de 1987,

en llaç full informatiu

Nº 23 / 1987

CENTRE PERMANENT DE CULTURA POPULAR

...I ARA DE NOU

Deus haver observat que aquest «full informatiu» està numerat i datat. Efectivament, hem volgut recuperar la tradició dels antics «fulls informatius», precursors de VIA FORA!, com a mitjà d'informació de les activitats d'ENLLAÇ. Paral·lelament, anirem publicant també un «full informatiu» amb la programació trimestral per donar-li una difusió més àmplia que no pas té aquest full inclòs en el VIA FORA! Les numeracions d'ambdós s'aniran alternant, amb números senars els adjuntats a VIA FORA! i parells els distribuïts separadament. Amb aquesta innovació volem donar a conèixer més extensament les activitats que organitzem al llarg d'un curs força singular, ja que el proper gener es compleix el quinzè aniversari de vida i d'acció ininterrompuda d'ENLLAÇ.

quinze 15 anys

Quinze anys són molts per a una entitat que predica i exerceix el treball voluntari; una entitat la qual, després de l'important creixement de la infantesa, està immersa dins la turbulenta adolescència, font de problemes i d'esperança. Engeguem amb ànims aquest nou curs, emmarcat per la presència de l'aniversari, amb el convenciment de donar un pas endavant en el *mateix* camí iniciat quinze anys enrera.

CICLE «LES TECNOLOGIES DE PUNTA A DEBAT»

Efectivament, davant les noves tecnologies que s'estan imposant i que amenacen en canviar d'arrel l'estructura de la societat, el seu funcionament i fins i tot les relacions humanes, ningú amb una mica d'inquietud i *compromís* amb la construcció dia a dia d'una cultura verament popular no pot inhibir-se'n. Cal obtenir la informació necessària i obrir un debat al respecte, agafant el toro per les banyes abans no ens foradi els budells. Per això proposem per a aquest proper mes d'octubre un cicle de dues trobades d'estudi i debat sobre les tecnologies de punta, amb l'intent d'aprofundir en el coneixement del nostre entorn per, conseqüentment, estimar-lo i canviar-lo.

SEGONA FIRA DE MÚSIQUES

Un cop vist l'interès amb què va ser acollida la convocatòria de la Primera Fira de Músiques inèdites per a instruments tradicionals, i analitzades les dades i la difusió de la mateixa, et convoquem a una Segona Fira de Músiques a primers de novembre, més o menys de les mateixes característiques que l'anterior.

QÜESTIONS PRÀCTIQUES

Recordem que aquestes tres trobades començaran dissabte a les quatre de la tarda i s'allargaran fins a mitja tarda de diumenge. Per assistir-hi cal que ens ho comuniquis per telèfon amb l'antelació suficient per poder preparar el material necessari. Per a aquest curs mantenim el mateix preu de l'anterior, 1.200 pessetes, que inclou una pensió completa i el dossier. Has de dur sac de dormir. Si saps d'algú que pugui estar interessat en aquestes o altres trobades, comenta-li-les o bé tramet-nos la seva adreça per poder-lo informar nosaltres mateixos. *Per fer xarxa, tots hem de nuar.*

TROBADES D'AUTOFORMACIÓ I D'INTERCANVI

3 i 4 d'OCTUBRE del '87

BIOTECNOLOGIA

en col·laboració amb JAUME PALAU membre acadèmic de l'Organització Europea de Biologia Molecular

Així com fa uns anys, «vox populi», la paraula *genètica* era relacionada poc més o menys amb sexe i porquissotada, avui en dia ho és amb manipulació i uniformitat. Posats a ser borni, sembla no importar l'ull... El cas evident és que el mot està carregat de connotació, i expressions com *enginyeria genètica, biotecnologia, tecnologia molecular*, etc. s'usen més que no pas se'n coneix el significat. Per altra banda, la societat occidental ha assolit una inèrcia tal que ja sembla fatal un futur biotecnificat on la revolució industrial quedarà relegada a la prehistòria. No n'hi ha prou amb objeccions morals al respecte: cal conèixer a fons el que se'ns ve al damunt i com aconseguir, potser, el paraigua apropiat. Així, dividim la trobada en tres sessions de debat, prèvia exposició informativa sobre els següents temes:

Tarda de dissabte:

bases moleculars de la vida
que és? com està organitzada?
estructura informatitzada dels éssers vius
l'organisme com a ens informatitzat.

Nit de dissabte:

l'ús dels sistemes vius al servei de l'home (biotecnologia)
— agricultura
— indústria
— sanitat

Matí de diumenge:

canvis socioeconòmics que es preveuen en el desenvolupament de la biotecnologia i aspectes ètics del seu ús.

17 i 18 d'OCTUBRE del '87

INFORMÀTICA

en col·laboració amb INTEGRAL i el CENTRE D'ESTUDIS «JOAN BARDINA»

Encara més que la biotecnologia, la informàtica ha entrat amb força dins el nostre món quotidià, des del bastant inútil ordinador personal fins els controls d'hisenda o policíac, des de la maquineta per tenir el fill entretingut fins les anàlisis de sang o d'orina. Però aquesta presència sobtada i massiva de la informàtica no només afegeix nous estris dins la vida individual i l'organització social, sinó que representa un factor important de canvi de les mateixes. En aquesta trobada-debat, per tant, es tractarà de veure on ens pot dur aital tecnologia i on podem fer-la anar, tot repassant i preveient els perills, tant físics com socials, de l'ús de la mateixa.

Per altra banda i amb especial atenció, analitzarem la utilitat que pot tenir la informàtica en les entitats culturals com ara ENLLAÇ (per posar un exemple proper). Concretant, el programa serà el següent:

Tarda de dissabte:

la creu
nocivitat física i mental de la «maquineta»
perills socials derivats d'aquesta tecnologia

Nit de dissabte:

la cara
ús de la informàtica en un canvi lliberlari de la societat

Matí de diumenge:

possibilitats de la informàtica quant a les feines mecàniques de les entitats culturals.

D'EXPERIÈNCIES DE DINAMITZACIÓ CULTURAL

7 i 8 de NOVEMBRE del '87

SEGONA

FIRA DE MÚSIQUES

INÈDITES PER A INSTRUMENTS TRADICIONALS

Com en la primera *fira* celebrada el propassat maig, l'objectiu bàsic és *l'intercanvi de músiques inèdites per tal d'ampliar el repertori comú dels intèrprets i engrescar a la composició i la recerca.*

Entenem per música inèdita no només la música d'autor, composta pel mateix intèrpret o altres persones, sinó també la música tradicional exhumada mitjançant una recerca folklòrica també per l'intèrpret o altres persones. En tot cas, ha de ser prou desconeguda com perquè la seva divulgació pugui aconseguir l'objectiu previst.

Com en tota fira, d'una manera desenfadada però ordenada, es tractarà d'oferir i de rebre músiques inèdites segons les pautes següents: oferir-ne la interpretació en una zona preestablerta, tot aportant-ne la partitura per a la seva distribució, i rebre'n d'oïda, escoltant-les o bé gravant-les, i llegint-ne la partitura.

ENLLAÇ intentarem fer-ne una gravació amb la suficient qualitat com per poder-ne fer còpies i distribuir-les a qui les demani. Així mateix, amb totes les partitures, en farem un quadernet i l'enviarem a tots els assistents a la *fira* i a tothom que n'estigui interessat.

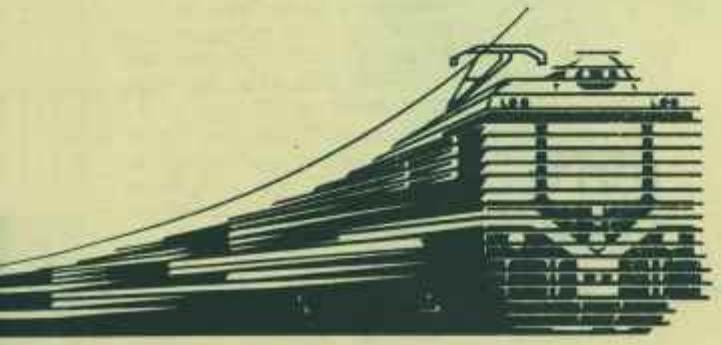

promotora de cultura popular

fem la següent crida:

1. El món s'enfronta a una oportunitat històrica. Després de quaranta anys d'una insensata carrera nuclear, costosa i perillosa, sembla albirar-se una bona oportunitat per assolir el primer acord de desarmament entre la Unió Soviètica i els Estats Units. Hi ha la perspectiva d'un acord que començaria a reduir les dimensions de llurs enormes arsenals, encetant un procés tendent a posteriors reduccions per part d'ambdues nacions.

2. Les propostes per una opció doble zero, mitjançant la qual es retirarien de l'Europa occidental i oriental els míssils situats a terra, ha de ser acollida amb joia. Podria menar-nos a un avenç important que, en darrera instància, pot assolir la retirada de la resta d'armes nuclears d'Europa i de tot el món.

3. Tanmateix, cal admetre que encara que aquest acord es faci efectiu, restaran uns cinquanta mil caps nuclears esparsos per tot el planeta, amb un poder destructiu total equivalent a un milió i quart de bombes com la d'Hiroshima. Aquest petit pas endavant ha d'intensificar-se i estendre's de manera que sigui possible l'eliminació final de **totes** les armes nuclears a Europa i la resta del món. També demanem que s'iniciïn negociacions concretes i substancials sobre desarmament convencional, per tal d'evitar que la cursa d'armaments s'acceleri en aquest altre camp.

4. Reunits aquí, la ciutat de Coventry, que ha estat testimoni d'estralls de la guerra, ciutat en la qual també s'ha suscitat un esperit de reconciliació, els participants en aquesta Convenció, vinguts del Nord i del Sud, de l'Est i l'Oest, reafirmen la convicció que cal fer tot el possible, ja sigui de manera independent o bé establint acords en forma recíproca, per tal de deturar i tirar enrera la cursa d'armaments. El nostre propòsit és restablir la confiança allà on ara hi ha temor, instaurar el desarmament on ara es produeix el rearmament. Treballem per la comuna seguretat de tothom.

5. A hores d'ara els progressos per tal d'assolir aquest acord limitat sobre l'opció doble zero són també un resultat directe de les pressions de l'opició pública i del treball de molts anys del moviment per la pau.

6. Ara cal intensificar aquesta pressió per tal de dur aquest procés més enllà. L'opció doble zero no ha de ser un pretext per a la inactivitat. No podem permetre que s'utilitzi com a excusa per part d'alguns governs a fi de desenvolupar o introduir diverses categories d'armes, per substituir aquelles que hagin estat retirades, a fi d'apropar-se a estratègies militars més ofensives que puguin incloure l'ampliació de la cursa d'armaments a l'espai i la militarització del mar.

7. En consonància amb això, els representants i membres dels moviments per la pau i altres organitzacions reunides aquí a Coventry, ens comprometem a tirar endavant noves accions i mobilitzacions per tal d'incrementar aquests avenços. Apel·lem a la celebració de tota una sèrie d'accions a favor del desarmament entorn a la Setmana del Desarmament de les Nacions Unides, l'octubre de 1987.

TREBALL VOLUNTARI VERSUS MILITÀNCIA

Wenceslau Soler

Aquest estiu era, per a ENLLAÇ, un temps propici per reflexionar sobre el **treball voluntari**. Per diferents circumstàncies no ha estat possible fer aquesta reflexió en grup. Com que jo hi havia pensat una mica per allò de preparar-s'ho, no puc resistir les ganes de posar a la vostra consideració la meva reflexió personal. Era una reflexió destinada a ser discutida i ampliada. Si hi voleu posar cullerada ja ho sabeu. Aquí la teniu tal com raja.

Per a mi el **treball voluntari** és l'eix vertebrador de tota la nostra manera de ser. En el moment actual no gaudeix de gaire predicament, per això pot ser útil pensar-hi per tal de no defallir en els nostres propòsits.

Fa uns anys que políticament no es veu amb bons ulls el **treball voluntari** i es va començar, jo diria, una campanya de desprestigi del voluntariat. Semblava que *professional* fos sinònim de *perfecció* i *voluntarisme* fos sinònim de *caos*. De seguida em vaig adonar que els iniciadors de la campanya sabien molt bé el que es feien. Els polítics poden ser oportunistes, pràctics, pactistes... però no tene un pèl de «tontos». S'havien adonat de la importància que tenia el **treball voluntari** de cara a la millora de la condició humana. La pena de tot això és que el desprestigi ha fet forat i el cansament de la gent sembla donar-los la raó.

Jo tinc una formació escassa i necessito, com ningú, que les meves conviccions siguin a prova de campanyes. Per aconseguir-ho em vaig fabricar una dita en la qual, de tant en tant, em pogués recolzar. La dita diu així: «La voluntat de ser i de fer és l'única força que tenim els qui no fem del poder la nostra divisa».

Aquesta voluntat de ser i de fer és el motor que estimula la nostra capacitat per tal de portar a terme els nostres propòsits. En el meu cas: aconseguir millorar la condició humana. La meva condició i la dels altres. Propòsits que estimo perquè els conec profundament. Els he anat estudiant, aprofundint, coneixent, fent-los un amb mi. En una paraula: estimant-los.

Tota estimació genera una acció, una necessitat d'actuar d'una manera conseqüent sobre l'objecte estimat, i una ànsia de comunicar-la. I, per què no, també una **militància** (Ja sé que aquesta paraula està desgastada; però crec que val la pena rehabilitar-la).

Aquests dies he llegit un treball del *Noé de Salzburg* (Leopold Kohr) publicat en el número onze de la nostra revista VIA FORA! titulat *El Nou Radicalisme*. Kohr defineix el nou radical com aquell que s'impacienta pel canvi, que té com a fi el millorament de la condició humana i per mètode l'actuar fora del sistema establert. El radical s'impacienta. Vol que les coses canviïn de pressa a fi d'aconseguir el canvi de la condició humana, el millorament de la qual s'ha de realitzar dintre de la breu durada que té la vida de l'individu.

Ara bé, què vol dir «millorar la condició humana»? Crec que vol dir l'alliberament integral de la persona. El radical no treballa per una societat lliure. Les societats més lliures són també les més tiràniques. El radical està per l'alliberament tant de la servitud com de la tirania.

En l'últim editorial de VIA FORA! déiem que la independència és necessària i possible. I jo diria que ho és de necessària, no sols a nivell social, sinó, sobretot, a nivell personal.

Si coneixem què vol dir independència, què vol dir llibertat (llibertat de consciència, llibertat política, llibertat econòmica i llibertat de vida social en la pròpia comunitat), una ànsia hauria d'envair tot el nostre ser. Una ànsia que ens portés a una ació suficient per tal de comunicar i fer possible els nostres propòsits d'una manera conseqüent.

El teu treball i el meu, junts, és l'única força de què disposem.

Wenceslau Soler, iniciador (i encara aguanta!) de l'aventura Enllaç. El podeu trobar els vespres al telèfon 691 27 72.

ARBÚCIES, UNA VILA SOLIDÀRIA DINS D'UN PAÍS LLIURE!

C.U.P.A.

El 10 de juny de 1987 el poble d'Arbúcies ratificava, una vegada més, la seva confiança a la CUPA (Candidatura Unitària i Popular d'Arbúcies). El treball d'aquesta gent és un punt de referència imprescindible per a tots els que treballem per anar conquerint espais que ens ajudin a «assolir les bases per a la construcció de la independència nacional i de l'alliberament de les classes populars.»

Arbúcies és una petita vila de 4.213 habitants pertanyents a la comarca de La Selva amb un terme municipal de 86 km^2, el 50% dels quals es troben dins l'àmbit del Parc Natural del Montseny.

L'activitat econòmica, relativament equilibrada, es reparteix, per ordre d'importància, entre el sector secundari (carrosseries d'autocars), el sector terciari (comerç i serveis turístics) i el sector primari (explotació forestal i agrària).

La població és autòctona en un 95% i la resta està formada per immigració andalusa i castellana dels anys 50-60, molt integrada. El teixit social és, doncs, molt homoegni i està format en un 80% per un sector que combina els ingressos salarials amb elements econòmics d'autoabastament (horts familiars, aviram, etc.).

En aquest context sòcio-econòmic, neix la CUPA (Candidatura Unitària i Popular d'Arbúcies) a l'octubre de 1978, fruit de la voluntat de tots els sectors democràtics de la vila d'estructurar una alternativa municipal enfront de la dreta continuista que controla l'Ajuntament en aquells moments.

De fet la CUPA és hereva del treball polític realitzat durant giarebé tres anys per l'Assemblea Democràtica d'Arbúcies i, en conseqüència, recull tant el seu esperit unitari i reivindicatiu, com les seves formes organitzatives assembleàries. Els partits democràtics en formen part (CDC, PSC, PSUC), però l'hegemonia dins l'assemblea de la CUPA la tenen els sectors independents que estan més vinculats a l'Assemblea de Catalunya des de la seva fundació.

El 3 d'abril de 1979 la CUPA compareix a les primeres eleccions municipals democràtiques amb una llista electoral elegida mitjançant votació secreta per tots els components de l'assemblea i amb la següent declaració de principis: «Els sotasignants, veïns d'Arbúcies de diferents tendències i integrats en la CUPA, ens comprometem a:

1) defensar els interessos de les classes populars a l'Ajuntament de la vila.

2) fomentar una gestió municipal totalment oberta i transparent.

3) apropar la gestió municipal al ciutadà.

4) potenciar des de la gestió municipal aquells sectors que com a demòcrates propugnem: la solidaritat, la participació, l'autogestió...

5) reafirmar i defensar en tots els mitjans del nostre abast el fet nacional català.

La voluntat popular li atorga 7 regidors en front dels 2 d'UCD i els 2 del GIP (Grup Independent i Popular) que són les dues llistes que ha estructurat la dreta franquista.

Des del primer moment la CUPA vol fer de la participació popular un dels eixos principals de la seva acció de govern i en base al seu programa estructura els mecanismes que la facin possible:

— Creació dels consells municipals, òrgans sectorials de participació (urbanisme, ensenyament i cultura, salut pública, esport, turisme, hisenda, etc.) que tenen un doble objectiu: facilitar la participació del poble en la gestió municipal i garantir l'assessorament directe del consistori en tots els àmbits.

— Publicació de fulls informatius a través dels quals es fa arribar a tots els veïns la informació detallada dels afers municipals, molt especialment dels temes debatuts en els Plens Municipals. Fins aquests moments s'han editat 61 números, amb una tirada de 1.300 exemplars (un full per família).

— Intervenció del poble en els Plens municipals un cop debatuts els temes per part dels regidors i abans d'ésser sotmesos a votació.

— Reunions amb tots els veïns afectats per alguna obra municipal (urbanització de carrers, enllumenat, etc.) en les quals es discuteixen els aspectes tècnics i econòmics de la matèria.

— Convocatòria de consultes populars so-

bre temes d'interès general. El 6 d'abril de 1986 se celebra un referèndum popular sobre un tema urbanístic.

Al març de l'any 80, CDC retira el seu suport a la CUPA i el dóna al GIP; d'aquesta manera queda clarificat definitivament el panorama polític local establint-se un joc bipolar en el qual CDC —després CiU— agrupa al seu entorn els sectors més conservadors i CUPA aglutina tots els sectors nacionalistes i progressistes.

A les eleccions del 8 de maig de 1983, la CUPA revalida la seva acció de govern amb 7 regidors, mentre CiU continua a l'oposició amb 4 regidors. L'experiència de govern i el debat polític al si de l'assemblea permet a la CUPA oferir, junt als seus principis fundacionals, uns objectius de política municipal més elaborats:

— L'aprofundiment de la participació ciutadana a través dels Consells Municipals, Plens Municipals oberts, de les consultes directes, fulls informatius, etc.

— La col-laboració i el respecte institucional amb tots els organismes del país, tot contribuint a l'aprofundiment de la democràcia i la reconstrucció nacional dels Països Catalans.

— Promoure els contactes i intercanvis culturals i institucionals amb poblacions de semblants característiques a les de la nostra vila, de les diferents nacions de l'Estat espanyol.

— Promoure la solidaritat activa amb els pobles del tercer món, tot organitzant campanyes de difusió i sensibilització sobre la seva problemàtica.

Alhora els partits polítics que han donat suport a la CUPA en aquesta segona legislatura (ERC, PCC, PSUC, NE), van perdent influència al si de l'assemblea, a causa de les seves contradiccions en el camp nacional i social, fins al punt que quan es preparen les eleccions-87, el sector independentista és hegemònic i marca amb claretat la línia política de l'assemblea de la CUPA.

La CUPA ha assumit d'antuvi les limitacions innegables que l'actual marc jurídico-polític li imposa i ha intentat plantejar amb un mínim d'imaginació solucions que no limitin ni condicionin la imprescindible coherència del seu projecte polític, nacionalista i d'esquerres.

Evidentment els conflictes tant amb l'administració espanyola com amb els grups de pressió local han estat inevitables i continuats. Els símbols espanyols (bandera i retrat del Borbó) han motivat les primeres friccions que l'assemblea de la CUPA va resoldre sense un enfrontament directe amb l'aparell de l'Estat: des de l'aprovació de la llei de banderes, al balcó de la Casa de la Vila, la senyera, única bandera que ha onejat

fins aquest moment, ha estat substituïda per dos domassos amb els escuts de la Generalitat i de la vila. I, a l'interior de l'edifici, un retaule amb l'escut de Catalunya i el retrat del President de la Generalitat presideix el Saló de Sessions.

Altres moments conflictius han estat el juliol de l'any 1982, quan l'Ajuntament d'Arbúcies comunica al Governador Civil la seva negativa a participar en l'acte de lliurament de la bandera espanyola als Comandantes de Puesto de la Guardia Civil, en funció dels seus plantejaments nacionalistes i republicans o, durant l'any 1985, entorn el tema del repetidor de TVE que l'Ajuntament ocupa per fer possible l'emissió de TV3 a la vila, malgrat una querella judicial de TVE.

Els grups que detenen el poder econòmic de la vila accentuen les seves pressions i intenten trencar la línia progressista marcada per la CUPA en àmbits claus com són Hisenda Local, Urbanisme i Treball i, en conseqüència, es produeixen fets conflictius com els embargaments per deutes amb el Municipi de les tres empreses principals de la vila o la paralització d'obres d'una d'aquestes sense el preceptiu permís municipal. El fet més greu es produeix després de les eleccions del 1983 quan, com a represàlia per la victòria de CUPA, s'intenten dur a terme des de la patronal acomiadaments de regidors i simpatitzants de la CUPA. Només amb la mobilització i la pressió popular s'aconsegueix parar aquests actes de repressió. Al 1987 la patronal passa de les accions indirectes a la intervenció pura i simple, i en aquest moment controla l'aparell local de CiU, després d'haver aconseguit l'expulsió dels militants històrics del partit.

No cal dir que les campanyes electorals són cada vegada més dures i que el joc brut i la difamació són usades a dojo i sense escrúpols per la dreta. Les dues últimes anècdotes són l'intent de vincular directament la CUPA a l'ETA i la campanya d'intoxicació informativa a partir d'un error formal a la presa de possessió del nou Consistori i de la possible «il·legalitat» de la fórmula de jurament que des de sempre usa la CUPA per clarificar el seu «acatament» a les institucions espanyoles.[1]

No obstant això, el poble ratifica una vegada més la seva confiança en la CUPA el dia 10 de juny i obté la majoria absoluta, aquesta vegada amb 6 regidors, contra els 5 de CiU.

CUPA considera del tot necessari conjuminar un treball eficaç i obert de gestió, que l'ha portat a cobrir la major part dels dèficits socials de la vila (Institut, FP, Llar Infantil, Poliesportiu i Piscines, Llar de Jubilats, Escola d'Educació Permanent, Museu Etnològic, etc.) amb un treball polític d'àmbit nacional. En conseqüència lluita per la coordinació amb tots aquells grups i persones implicats en el treball municipal que es reclamin de l'àmbit independentista, a través de l'AMEI (Assemblea Municipal de l'Esquerra Independent), un projecte en fase embrionària amb voluntat d'esdevenir una plataforma municipal a nivell nacional, unitària amb aportacions de tots els partits i moviments independents. Creiem que l'autonomia relativa del municipi permet crear i/o potenciar un autèntic contrapoder que, segons el lloc i les circumstàncies, «contribueixi al procés d'emancipació de la Nació Catalana, superant l'actual marc constitucional i estatutari per tal d'assolir les bases per a la construcció de la independència nacional i de l'alliberament de les classes populars.»[2]

La CUPA resumeix el treball realitzat i sobretot els objectius a assolir amb un eslògan, que no és utopia sinó futur esperançat: Arbúcies, una vila solidària dins d'un país lliure!

Assemblea de CUPA

NOTES

1. Els regidors de CUPA, responen: «Si prometo» a la fòrmula prevista per la llei però hi afegeixen...: «i juro servir al poble que m'ha elegit i que és l'únic dipositari de sobirania».
2. Punt 1 de la plataforma d'acció municipal de l'AMEI.

COTEVI

Josep Lluís Pérez i Verdú

Es podria dir que el pensament de l'home és la suma del pensament social. L'home pensa segons els estímuls que rep del medi ambient i evoluciona segons la pressió a la qual està sotmès.

Aquesta afirmació és lògica psicològicament, però quan observem la reacció de l'home a certes situacions socials, deduïm que aquesta resposta no és sempre positiva, és a dir, no sempre l'home intenta solucionar els problemes que l'envolten. Observem que davant dels problemes socials, l'home escolta, observa, dedueix i comenta amb els altres. Però no reacciona. El dèficit d'acció per contribuir a l'evolució és la tònica general.

Voldria denunciar aquest fet en els moments actuals, que hi ha tant de jovent en atur. Els mitjans de comunicació exposen constantment aquest problema, que aparentment és insoluble. El ciutadà normal no se sent corresponsable d'aquesta situació, no és solidari de la societat de la qual forma part. Les solucions que aporta són sempre externes a ell. Creu que són els òrgans competents de l'Estat els que han de donar la solució a aquests problemes. Ell se sent impotent.

No puc arribar a englobar tots els paràmetres socials que aboquen a aquesta situació, però sí que crec que quan, en una societat, la resposta de l'individu davant els problemes, consisteix a passar la pilota als responsables del govern de la nació, és lògic que ens trobem davant d'una societat paternalista on els membres que l'integren es consideren números, que tenen un valor absolut per ells mateixos (potser degut al fet que els responsables ho consideren així). Ens trobem, per tant, davant una societat paternalista d'Estat.

No puc acceptar aquesta situació i em rebel·lo. Els joves són el futur de la nació. Els que faran possible que la nostra civilització continuï. I ells també es rebel·len contra la nostra generació i ens ho denuncien amb la seva conducta: fracàs escolar, drogues, passotisme, etc. No troben en nosaltres la il·lusió del futur, el legat de la continuïtat que esperen de nosaltres. No els donem els grans ideals que necessiten per arribar el més lluny possible. Només els donem «realitats» intrascendents i crítica negativa.

Aquesta curta i senzilla reflexió, a la qual estic subjecte, és conseqüència dels estímuls que constantment estic rebent degut a la meva dedicació com a ensenyant. No puc ser conformista. Em dec als altres i aquests són els joves. Penso que la didàctica, que des de fa molts anys estic aplicant a l'escola, és la resposta a aquestes reflexions. És una didàctica corresponsable i anàrquica en el fons. L'escola, per a mi, és el lloc on els joves vénen a aprendre, i jo sóc el monitor que els canalitza. El subjecte actiu, el protagonista, en aquesta societat-escola és l'estudiant. I la

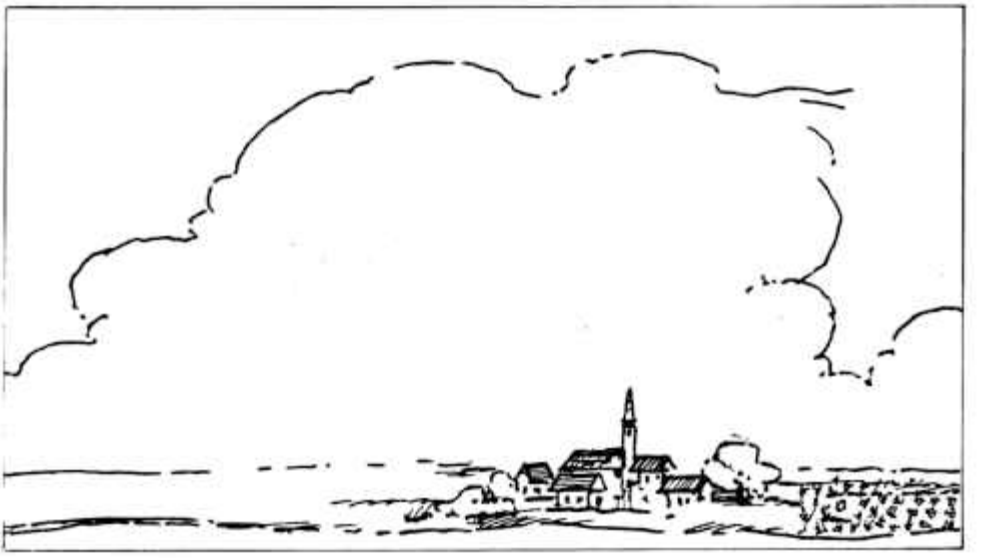

resposta del jove és francament positiva. Després de tots aquests anys, estic convençut que el fracàs escolar i el passotisme estudiantil són conseqüència d'una manca de confiança, respecte i estimació dels professors envers l'alumne, això reforçat per un constant bombardeig de conceptes socials negatius per part dels adults que formen, en l'actualitat, la generació dels cinquanta anys.

Tota aquesta problemàtica és la que m'ha impulsat a induir a la formació d'una societat integrada per a joves que han acabat els estudis a l'escola de Viticultura i Enologia de Falset. Aquesta societat té ja dos anys d'existència, amb el nom de COTEVI, SA (Companyia de Tècniques Vitivinícoles) i els objectius que marquen la seva línia d'actuació són principalment dos:

a) Construir una base per a la creació de nous llocs de treball. Perquè els nois titulats puguin desenvolupar els coneixements que han après a l'escola i, segons les seves aptituds i preferències, es formin la seva línia de treball.

b) Formar un planter de tècnics viticultors i enòlegs, capaços d'ajudar a desenvolupar el món rural en el terreny de la viticultura i l'enologia.

Aquests objectius s'estan portant a terme d'una forma lenta, però segura. En l'actualitat són catorze socis, la majoria enòlegs, però també hi ha advocats, biòlegs, un estudiant de química i un administratiu. Hi ha dos viticultor-enòlegs que s'estan especialitzant com a planteristes a França. El seu objectiu és arribar a formar una societat amb un viverista francès per muntar una explotació, a Falset, de plantes seleccionades i exemptes de virus.

Una secció de la societat comercialitza material d'emparrat, productes enològics i fitosanitaris.

També es fa un servei portant finques vitivinícoles i l'assessorament i vinificació en cooperatives i cellers particulars. Es fan anàlisis de vins i, en un futur pròxim, de sòls.

Un altre aspecte és l'experimentació. D'una banda la vitícola, ja que s'està portant el conreu i l'estudi d'una finca experimental de tres hectàrees, per tal d'assajar set varietats de ceps millorants en la nostra comarca. De l'altra la vinícola, en l'elaboració de vins blancs i joves, negres per envellir i escumosos.

Finalment, s'està buscant la forma de muntar una línia comercial. Hi ha perspectives que es pugui començar aviat, tot i que creiem que serà la més difícil, donat que els membres que integren COTEVI són sobretot tècnics i desconeixen el món del comerç. Però estem convençuts que una bona comercialització dels productes és la base per al desenvolupament de les comarques vitivinícoles i, encara que ens costi, hem d'aconseguir-ho.

D'altres línies s'estan estudiant i es podran materialitzar a mesura que nous membres s'integrin a la Societat.

En síntesi, són aquestes les tasques d'un grup de gent que, a Falset, estem treballant per aconseguir que els joves estudiants i titulats trobin un lloc de treball on s'identifiquin i des d'on puguin aportar el seu gra de sorra per a la construcció d'un món més esperançador.

REVISTA DE CATALUNYA
Publicació mensual
Edita: Fundació Revista de Catalunya
Presideix: Max Canher

REVISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

Quan ara fa un any (octubre del 86) sortia al carrer el primer número de la **Revista de Catalunya** en la seva nova etapa, s'omplia feliçment un important espai informatiu dins el món cultural català. Aquest primer exemplar, amb un contingut equilibrat i exigent i un continent auster i elegant, ja anunciava la qualitat que fins aquests moments (acaba d'aparèixer el número onze) ha presidit la publicació. Parlaré de tot plegat més endavant. Ara vull deixar clar que aquest comentari, potser encara més que els apareguts anteriorment a *relligats*, és fruit d'unes reflexions contingudament apassionades, sense pretensió d'objectivitat, i més que apuntar possibles interessos generals traeixen efectius interessos particulars.

En aquest sentit, no em reca expressar ja d'entrada la meva opció obertament favorable a la **Revista**, malgrat alegres objeccions oïdes adés respecte a un suposat barretinisme, anacronisme, o elitisme de la mateixa. Efectivament, hi ha observadors estúpids per als quals la simple presència de Max Canher al front de la publicació és prou motiu per anatemitzar-la i augurar-li tota mena de desventures. Així mateix, l'estol de convergents i democratacristians, acompanyat per algun membre espars d'altres famílies, formant tots plegats els seus òrgans rectors, donen peu a malfiances, i, el que és pitjor, a desqualificacions sense coneixement de causa, és a dir, sense ni tan sols llegir-la. D'altra banda, el disseny, gens «actual» ni «modern», sense figures geomètriques de coloraines, taques damunt el text ni columnes inclinades, sense voler estar *à la page* d'una manera ximple, provoca un innegable recel entre els il·luminats de la modernitat. Tot plegat, aquesta primera impressió dificulta a alguns un apropament confiat i esperançat a la **Revista**. Ells s'ho perden, ja que amb els ulls enlleganyats no s'adonen de la seva utilitat, donada per uns articles d'alta volada, gens «carques» i, en força casos, sorprenentment progressistes. Qui podria imaginar-se, sinó, que en el número dos sortís publicat un intens article d'en Noam Chomsky sobre les relacions libio-estatunidenques, que n'hi ha per sucar-hi pa? O bé els articles sobre la societat civil i l'estat, d'en Ramon Valls (núm. 7), i sobre el poder, d'en Josep M. Terricabras (núm. 9)? o sobre economia de l'Antoni Serra (núm. 2) i d'en J. Ros (núm. 3)? O històrics, científics, artístics...? D'aquesta manera, els escollits materials oferts cada mes coadjuven en la formació intel·lectual del lector que vol treure'n algun profit, dins un ampli ventall temàtic.

Per garantir l'equilibri dels treballs i facilitar-ne la recerca, la **Revista** s'estructura en seccions que, sorprenentment i afalagadora, tenen una certa retirada a les usades en el VIA FORA! Breument, el contingut de les mateixes ve a ser el següent:

En la pàgina tres, en lloc del tradicional editorial, apareix publicat un petit article introductori sobre algun tema d'actualitat, signat per una ploma especialitzada.

RAONAMENTS:
Disquisicions entorn de temes filosòfics, lingüístics, polítics... normalment d'abast general, però en algun cas circumscrits dins l'àmbit català.

REALITATS:
Estudis i reflexions sobre temes, institucions o persones de la vida catalana del passat i del present.

MIRADOR:
De característiques semblants a l'anterior, però referents a l'estranger i d'abast marcadament internacional.

REVISTA DE LES ARTS:
Cròniques i anàlisis sobre artistes, obres, museus, tendències o altres temes artístics, tant catalans com estrangers, exceptuant-ne la literatura.

REVISTA DELS LLIBRES:
Cròniques i anàlisis sobre temes literaris. Una subsecció anomenada *Guia de lectura* repassa i comenta entre cinc i vuit llibres de recent edició, evidentment, en català.

Tot aquest material, que es ven al preu de cinc-centes pessetes, es presenta en format de llibre, amb quadernets cosits i encolats, ocupant en total al voltant de les cent vuitanta pàgines. En cada exemplar, un quadernet imprès en paper especial està il·lustrat amb fotografies. Com ja he dit al principi, el disseny és elegant, la maquetació austera i la paginació molt clara. Tot plegat configura, junt amb la qualitat del contingut, un producte dignissim i òptim per ser usat, desat temporalment en un prestatge, passat de mà en mà... en definitiva, per complir el paper que li pertoca: ésser una eina d'informació, de reflexió, de discussió i de formació intel·lectual.

TAULA RODONA AMB «LA CRIDA»

A l'Assemblea General de la Crida a la Solidaritat del proppassat 21 de juny, se'ns va entregar als assistents un document/proposta («Elements per a un debat sobre els objectius i l'estratègia de la Crida a la Solidaritat») amb la indicació que es debatís en el si de grups i entitats per poder-ne fer aportacions i esmenes i aprovar-lo a primers d'any. Aquest document assenyala quin és el paper que hauria de jugar la Crida dins el Moviment d'Alliberament Nacional (MAN) i, tot i que molts punts només queden enunciats, creiem que és una interessant proposta i un bon punt de partida. Qui estigui interessat en el document, pot demanar-nos-el a VIA FORA! o bé directament a la Crida. Per aprofundir una mica en el contingut del document, ens vam trobar una tarda en el nou local de la Crida (passatge del Crèdit, 7, pral; 08002 Barcelona) amb Rafael Castellanos, Jordi Via, Jordi Sànchez, Joan Manuel Tresserres i Enric Marín.

Bàsicament, la Crida és coneguda per les accions que du a terme, però fora d'això es mou dins una gran ambigüitat, tant estructural com ideològica. Amb aquest document, intenteu definir l'organització i els objectius de la Crida?

RAFAEL:— És cert que hi ha una certa indefinició i, en aquest sentit, el document s'ha d'interpretar com un pas cap a una major definició, però sense que en cap moment representi una ruptura amb la pràctica anterior. Per altra banda, si hi ha alguna ambigüitat és també voluntària, perquè la Crida s'ha d'anar definint sobre la marxa.

JOAN MANUEL:— El que passa amb això de les definicions és que, a mesura que un moviment es defineix políticament, marca una frontera i, per tant, exclou: els qui volem la independència, dins, els qui no, fora, per exemple. Aquest document més aviat pot servir per pal·liar el dèficit organitzatiu del moviment alternatiu independentista català, molt més pobre que el moviment en si.

JORDI V.:— De fet, el primer objectiu del document, que és una proposta amplíssima, és generar debat al dit del MAN. De totes formes, entre el dogmatisme i l'abstracció hi ha punts d'equilibri, i aquest document cal emmarcar-lo dins la trajectòria de la Crida. Jo penso que en una primera etapa, la que aniria fins la «crisi Teodorakis», la Crida era realment molt abstracta, però en la 6ª assemblea es va començar a concretar a partir de la «plataforma dels sis punts». En aquest sentit, el document d'ara aprofundeix en els sis punts i representa un avenç en la definició. Però no estic d'acord en una definició estricta, ni tampoc en l'ambigüitat: més aviat sóc partidari de la flexibilitat organitzativa i ideològica. Això vol dir que hi ha d'haver un fil comú que s'ha d'anar consolidant i penso que aquest document pot contribuir-hi.

JORDI S.:— Sempre que es fa un document d'aquests hi ha el perill que us ho llegeixin i analitzin i altres no. Això fa que hi hagi gent que es continuarà identificant amb la Crida mitjançant el que més li agrada. La majoria s'identifica amb la lluita lingüística, mentre la minoria, que esperem que vagi creixent, ho fa amb les lluites antimilitarista, ecologista o de concepció de la societat. Tot aquest esforç de debat ens servirà molt més de cara a dintre, perquè la gent que hi dedica més hores, que hi té un compromís, agafi unes actituds i uns hàbits que fins ara no tenia. Tot això pot comportar un canvi de cara enfora, no per emmarcar fronteres, sinó per capitalitzar més el que anem generant i creant. No crec que aquest document serveixi perquè la gent de fora emmarqui la Crida dins unes fronteres, perquè la gent té un nivell cultural baixíssim i un gran desinterès per tot això, i en tot cas continuarà seguint la Crida en accions puntuals i és a partir d'aquí que nosaltres mateixos, des de dintre, hem de saber fer de fils conductors de les accions i presentar objectius i un discurs molt més clars perquè la gent pugui anar identificant la Crida amb una cosa nova.

La Crida es replanteja diàriament el treball que fa i d'això en tenim prova en els darrers tres anys. La Crida practica l'autocrítica interna, per això no podem emmarcar-nos d'una manera massa rígida, sinó, no ens podriem permetre certes actituds anàrquiques de funcionament: avui anem a pintar un vaixell i demà...

JORDI V.:— ...proposem una missa a Montserrat!

— Així, podem dir que tota la definició de la Crida ha passat fins ara per les accions?

JORDI S.:— Tradicionalment ha estat així, però aquest document intenta que la defini-

ció no passi exclusivament per les accions, tot i que aquestes tenen el seu significat de guerra de posicions, d'acció simbòlica, de creació d'estats d'ànim o d'opinió dins la societat... Un dels problemes greus que tenia plantejats la Crida, que van dur a l'Àngel i al Xavier a deixar-la, és que l'únic capital que tenia eren les accions, no tenia organització, ni un discurs elaborat, ni una continuïtat en el treball per capitalitzar-lo políticament. Llavors, aquest document intenta mantenir les accions però afegint-hi totes les mancances que hi ha.

— Una de les idees que apunteu en la vostra proposta és la necessitat de vertebració del MAN. Això respon a una necessitat palpada i comuna dels elements vius del MAN o bé ara per ara només és un desig vostre?

JORDI V.:— Jo diria que aquesta proposta de vertebració dels elements vius dins el MAN avui en dia és més aviat una il·lusió, però entenem que cal orientar-la políticament a partir del debat. En tot cas sí que és un aspecte que queda marcat en el diagnòstic de la situació global del MAN. Així mateix, intentem marcar quin és el paper de la Crida dins el MAN, i em sembla important que deixem de pensar que la Crida és el melic del MAN. La Crida és important dins el MAN, però en cap cas no n'és el melic. L'interessant fóra que no n'hi hagués, de melic, sinó que el MAN fos policèntric, amb moltes àrees de dinamització.

JOAN MANUEL:— Per il·lustrar una mica això que diu en Jordi, nosaltres *(Joan Manuel i Enric)* havíem estat impulsant uns col·lectius indepedentistes al Vallès aquests darrers mesos, fent un plantejament segons el qual es coordinessin entre ells però cadascun amb la pròpia dinàmica i el propi marc de relacions. De cop i volta vam conèixer aquest projecte de la Crida i vam veure que les coincidències eren absolutes. Per això, tot i no ser dels signants del document, estem aquí per anar-lo aprofundint.

Jo crec que el MAN apareix com un moviment descoordinat, l'expressió política del qual acaba sent un munt de petites famílies sectàries. El que cal en aquests moments és potenciar el debat polític de cara a la creació d'un projecte assumible pel MAN.

ENRIC:— La nostra motivació respon al diagnòstic ple de mancances pel que fa als continguts polítics del MAN. Per altra banda, cal una vertebració organitzativa, però sense crear estructures rígides, que permeti prendre contacte entre la gent.

— Certament, en el document parleu d'«articular les organitzacions de referència amb la totalitat del MAN». Quin paper ha de jugar la Crida dins el MAN?

RAFAEL:— És difícil de contestar, però he de dir que en aquests moments la Crida pot tenir un gran paper de dinamització dins el MAN, i no perquè sigui molt important, sinó perquè, per desgràcia, altres organitzacions ho són molt poc. Pot ser un factor dinamitzador perquè els seus límits són bastant amplis i perquè la seva posició és molt poc dogmàtica. Per tant, es presta a ser un lloc de confluència en un sentit ampli. El paper de la Crida, doncs, seria dinamitzar el MAN, però sense una pretensió exclusiva ni exclusivista.

JORDI S.:— No s'avança volent ser el centre del MAN. No som la força hegemònica, ni crec que existeixi. Si existís, malament, perquè hi hauria dogmatisme, no hi hauria contradiccions i no avançaríem. Però no volem renunciar a ser un punt de referència plantejant un discurs innovador. Sabent que no som els únics, que no som hegemònics i que hi ha altres organitzacions amb discursos i estratègies diferents, hem d'acceptar-nos i coordinar-nos.

— Aleshores, quin espai abarca la Crida? qui s'hi pot sentir identificat?

JORDI V.:— La Crida és una cosa molt àmplia, independentment que hi hagi un nucli molt més reduït de dinamitzadors. Possiblement una de les gràcies de la Crida és la possibilitat de sentir-t'hi vinculat en funció d'una campanya puntual. Encara que això també té la seva contrapartida i ho apuntem en el document: aquesta vinculació puntual fa que passi molta gent per aquest procés d'identificació, però que això no es reculli políticament, o bé ho recullin altres. Però l'espai de la Crida és molt ampli, des de segments que només hi participen un cop l'any fins altres que ho fan amb una certa dinàmica i a més mantenen la infrastructura.

— En el document també parleu d'«estil d'acció», de «forma de treball»... Quin és aquest estil de la Crida?

JORDI S.:— Mireu, si l'estat juga a desmobilitzar i no volem jugar al seu joc, obligatòriament hem de potenciar la participació, que la gent sigui activa. Hem de veure que hi ha victòries, petites o grans, però que és possible fer-les al marge del clàssic joc polític. Això es tradueix en la mobilització i les accions directes que d'alguna manera han caracteritzat la Crida i han obtingut resultats. A partir d'això anirem trobant noves formes i nous discursos. En aquest sentit, ens estem plantejant anar aviat, un grup ampli de gent, a Alemanya a conèixer el cojunt del moviment alternatiu, no només el partit verd.

JORDI V.:— Jo diria que el que estem fent des de la Crida és afirmar que l'única via possible per a la independència nacional és l'autogestió personal. Involucrar-se en l'acció, cadascú a la seva manera, i viure'n els resultats. És a dir, no delegar el fruit dels re-

sultats d'una campanya o d'una acció perquè, en la mesura que hi participen, frueixes d'allò de què estàs participant.

— Una altra afirmació del document és que «l'objectiu essencial de l'estratègia d'alliberament nacional no ha de ser el ràpid accés a la política institucional». Tindrem paciència? No caurem en el parany de la pressa?

JORDI S.:— Aquest és el gran repte de la Crida. Majoritàriament, tenim clar que la pressa no és bona i que ha estat el pitjor enemic de la història recent del nacionalisme català: el BEAN, els Nacionalistes d'Esquerra, l'ERC en l'última versió municipal... El que passa és que ens han arribat a fer creure que el sistema de democràcia representativa és fonamental per a la nostra vida i que si no juguem a les eleccions no existeixes.

JORDI V.:— No hem de confondre els instruments amb els objectius. Això és aplicable a nivell electoral i d'organització. És a dir, l'objectiu no és crear càrrecs polítics en el si del moviment dels quals poder viure, tampoc no ho és ocupar càrrecs polítics o institucionals. Ara bé, això no vol dir que en un moment determinat, dintre l'evolució del MAN, haguem de decidir d'ocupar aquests càrrecs. Però això no serà l'objectiu final sinó un instrument.

RAFAEL:— Jo diria que el que has dit és cert, però crec que cal no desaprofitar aquells aspectes del poder institucional que ens poden ser favorables, i un dels més immediats és el dels ajuntaments. És un nivell institucional que no està tan condicionat com d'altres més alts. Una manera de no caure en el desgast de la feina de formigueta és mirar de combinar una cosa amb l'altra i aprofitar alguna de les escletxes que permeten actuar, per exemple, en els ajuntaments. Aquesta línia l'hauríem de discutir més i aprofundir-hi.

ENRIC:— La característica comuna del BEAN i dels Nacionalistes d'Esquerra és que es van llançar a l'aventura electoral com si fos el més important, sense consolidar prèviament el moviment que és el més important. Què té d'important, però, la lluita municipal? Doncs que permet crear alternatives concretes a escala més humana.

— Tot això du a fer un altre tipus de política, a potenciar la societat civil enfront l'estat. Com us plantegeu la creació d'aquest contrapoder?

JORDI V.:— Realment quan parlem de contrapoder no ens plantegem conquerir l'estat, perquè en intentar participar-hi et xucla o et bandeja. Per a mi el desenvolupament del contrapoder no vol dir necessàriament desenvolupar una infrastructura per enfrontar-te immediatament a l'estat, sinó, en una primera etapa, crear estat d'opinió, nivells de consciència, perquè això és el més difícil de controlar.

Fa estona que vull dir una cosa i aprofito ara, i és que el maig del '85, quan Juan Carlos I va visitar Barcelona, sabem que va preguntar a Pujol què era això de la Crida. Resulta que les màximes representacions de les institucions de governs els preocupa això que no controlen perquè demostra pràcticament que és possible fer política d'una forma diferent.

JOAN MANUEL:— Des de la remodelació de l'estat, des del '76, no hi ha hagut cap organització política que s'hagi destacat per construir organització ciutadana, és a dir, societat civil. Al contrari, hem viscut un procés de reducció de l'activitat política per part de la societat. És lògic, doncs, que una nova concepció de la política surti no de les organitzacions polítiques incapaces de construir un moviment cívic, sinó de l'organització que surt d'aquest. En aquest sentit, l'enfrontament amb l'estat es pot fer perfectament construint societat civil, ocupant espais a l'estat. És a dir, a partir dels espais que l'estat encara no ha ocupat, públics i privats, intentar construir societat, que és una forma de construir poder popular.

ENRIC:— Si som capaços de fer créixer el moviment alternatiu, nacionalista, la resta apareixerà com una necessitat. Des d'aquest punt de vista, aquest document és important perquè es planteja la necessitat d'enfortir el funcionament dels col·lectius i de l'estructura territorial de la Crida. És a dir, que la Crida no funcioni com un nucli de dinamitzadors residents a Barcelona, sinó que es pugui fer política des de cada comarca. Però per organitzar-te has de tenir algunes referències que t'ho permetin i això és el que ha de començar a fer la Crida.

Eulàlia Castanys i Jaume Sobrevals

Des d'ara anirem publicant, agrupades temàticament, les recensions de tots aquells articles que, malgrat que no apareixeran al VIA FORA! us els podem servir en versió original o traducció catalana fotocopiada. D'aquesta forma, el potencial d'informació d'aquesta publicació augmentarà considerablement per a tots vosaltres. Només cal que ens feu arribar la comanda d'articles del vostre interès i, en un temps prudencial, us els servirem a casa vostra per correu, a canvi del preu de les fotocòpies i el franqueig postal. Bon profit!

NO VIOLÈNCIA/ OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

2. Dossier *Obiezione di coscienza*. Publicat a «AAM Terra Nuova», núm. 31, Itàlia, gener/febrer 1987. Llengua original: italià.
Com ja ens té acostumats la redacció d'AAM Terra Nuova, heus ací un nou dossier («la lente» és el nom de la secció), en aquest cas al voltant de l'objecció de consciència. A més de consideracions filosòfiques sobre el tema, dóna un cop d'ull a la situació actual de l'objecció a l'estat italià. Així, en un primer article, remarca la reacció del Ministeri de la Defensa contra els objectors i les entitats que els acullen en llur servei civil, augmentant el control sobre aquest. Després segueix una «guia pràctica» de l'objecció, amb totes les especificacions legals necessàries a l'ús. Més endavant ens trobem amb el trencaclosques dels projectes per a una nova llei d'objecció presentats per set partits, sindicats i la LOC (Lliga d'Objectors de Consciència). Finalment tanquen el dossier una bibliografia i un glossari sobre el tema i una petita informació sobre la LOC, la seu central de la qual és via Pichi, 1, 20122 Milano, tel. (02) 837 88 17.

LLENGÜES MINORITÀRIES

1. Diversos autors: *Multilingüisme a l'Estat espanyol*. Dossier aparegut a CONTACT BULLETIN, Òrgan de l'Oficina Europea per les llengües menys usades, de la Comissió de les Comunitats Europees. Volum 2, núm. 3. Irlanda, juny del 86. Llengua original: anglès.
Es tracta d'una monografia sobre les llengües de l'Estat espayol, composta per un article introductori a càrrec d'Aureli Argemí, un article sobre l'ús i l'extensió de la llengua basca per part de Joseba Álvarez, un article sobre el català novament a càrrec d'Aureli Argemí i un article sobre el gallec a càrrec de M. Pilar Garcia Negro. També s'inclou el text de la declaració dels rectors de les universitats catalanes relatiu a la unitat de la llengua catalana.

2. Diversos autors: *Llengües minoritàries a la Comunitat Europea*. Dossier aparegut a CONTACT BULLETIN, òrgan de l'Oficina Europea per les Llengües menys usades, de la Comissió de les Comunitats Europees. Volum 3, núms. 1 i 2. Irlanda, agost del 86. Llengua original: francès.
Una aproximació a la realitat lingüística de diversos estats de la Comunitat Europea, la posició dels quals en relació a llurs llengües minoritàries oscil·la *«entre la més gran indiferència per la seva extinció i l'encoratjament eficient»*. Per estats, es passa revista a la situació del Regne Unit (l'escocès, el cornuallès, el gaèl·lic,...), el frisó a Holanda, les minories lingüístiques a Itàlia (albanesos, catalans, croates, franc-provençals, friülans, grecs, ladins, occitans, sards, eslovencs, alemanys, gitans...), l'estat francès (corsos, catalans, occitans, alsacians, flamencs, basc, bretons,...), Irlanda, Espanya (una regosa de l'article aparegut en un número anterior de la mateixa publicació), Luxemburg, Bèlgica i Dinamarca.

MOVIMENTS ALTERNATIUS

4. Mahdi ELMANDJRA: *L'hàbitat del demà*. Publicat a IFDA Dossier núm. 51. Gener-febrer 86. Llengua original: anglès.
L'article posa un especial èmfasi en la problemàica de l'hàbitat en el futur al tercer món que, en l'any 2000, representarà un volum de cinc mil milions de persones (un vuitanta per cent de la població mundial) que només controlarà un trenta per cent del moviment econòmic. Des d'aquesta perspectiva, doncs, l'estudi de l'hàbitat ha de ser necessàriament multidisciplinat; l'autor assaja un estudi prospectiu tractant d'integrar el context internacional, les necessitats essencials i la qualitat de vida, l'equilibri rural/urbà, els sistemes de valors sòcio-culturals, l'impacte de la ciència i la tecnologia i els elements politics del fenomen de l'habitatge.

5. Marcelle PAPWORTH: *L'Edat mitjana i les solucions per al futur*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
Ressenya d'un llibre aparegut l'any 1986 a França en què tres insignes medievalistes, Regine Pernoud, Raymond Delatouche i Jean Gimpel, mostren una visió certament innovadora de molts aspectes de la vida quotidiana del segle XII. Per a l'autora de l'article molts aspectes d'aquella època (sistema feudal, sentit de la propietat, conreu de la terra, ramaderia, funcionament de les ciutats i xarxes interurbanes) constitueixen autèntiques mostres de desenvolupament orgànic, per la qual cosa poden ser bons models a l'hora de fornir solucions de futur que tendeixin a la descentralització.

6. Kees BOEKE: *Sociocràcia*. Ressenya a càrrec de Beatrice C. Bueke. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
Kees Boeke fou un pedagog holandès, empresonat pels alemanys a la Segona guerra mundial per haver amagat jueus. El seu llibre *Sociocràcia* va ser publicat el maig de 1945 i és una proposta per a una nova mena de societat democràtica, fonamentada en l'experiència de la seva escola.

7. Anthony MACKAY: *Arquitectura orgànica*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
L'arquitectura orgànica neix a Alemanya els anys cinquantes amb el nom de Baubiologie, amb la intenció de solventar els seriosos problemes de l'environament construït posteriorment a la Segona Guerra Mundial (necessitat de reconstruir ciutats, augmenta de la indústria química,...). A hores d'ara l'arquitectura orgànica és emprada per centenars d'arquitectes alemanys, austríacs i suïssos. No només es tracta d'analitzar l'impacte de certs productes químics en les diverses fases dels tractaments dels materials de construcció dels edificis; també s'estudia, en termes amplis, els seus efectes en l'organisme humà.

8. Ivan ILLICH: *Leopold Kohr*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
L'any 1986 es va reeditar un llibre cabdal del professor Leopold Kohr: *The Breakdown of Nations* (L'esfondrament de les nacions). Un llibre de l'any 1957 fonamental en la història del pensament alternatiu occidental. Els editors van incloure un text d'Ivan Illich, escrit l'any 1982 en honor del professor Kohr, que situa molt bé la importància de les seves aportacions científiques, filosòfiques i sòcio-polítiques.

ECONOMIA

9. *L'economia de Schumacher*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW nú, 16/17. Londres 1986. Llengua original: anglès.
Comentari del llibre de l'escriptor indi de Nova Delhi, Bharat Dogra, *Pobresa, Desenvolupament i Pobresa*, que presenta sense embuts la situació angoixant del poble de l'Índia des dels temps del colonialisme britànic, a la llum d'antics treballs de E. F. Schumacher qui, seguint el pensament de Gandhi, va publicar l'any 1961 el llibre *Arrels del Creixement Econòmic*, una de les primeres aproximacions a la filosofia ecològica.

10. Jan PRONK: *Per un sector públic mundial*. Publicat a IFDA Dossier núm. 54. Suïssa, juliol/agost 86. Llengua original: anglès.
L'autor, antic ministre de Densenvolupament i Cooperació a Holanda, pren partit enfront de l'actual tendència de retornar el protagonisme a la iniciativa privada i els mecanismes de lliure mercat, proposant una major intervenció dels governs, a partir de processos democràtics, en els afers nacionals i internacionals. Si cal optar per millorar les condicions de vida de tots els habitants del planeta el mercat no és suficient, el sector públic ha de recuperar un paper més important en l'economia mundial, per a la qual cosa es proposen quatre compromisos: entre el sector públic i el sector privat; entre el treball i el capital; entre la igualtat i el creixement, i entre l'eficàcia gestora i la democràcia política.

11. Marcel STÖTZLER. *L'Ecobanc i el futur entre els dipòsits*. Publicat a CONTRASTE, núm. 26, novembre 86. Alemanya. Llengua original: alemany.
L'autor ens explica la necessitat i la justificació de crear l'Ecobanc. De feina no n'hi mancarà, perquè la lluita necessita diners. Es tracta que sigui un banc especial per a una clientela determinada, una empresa de prestació de serveis que aporti diners i que la lluita els pugui utilitzar. A més de la seva funció clàssica, l'Ecobanc neix amb l'afany de ser un lloc polític on es pugui generar una nova cultura econòmica que ajudi a avançar cap a un model econòmic diferent del dilema «mercat o pla». És cert que aquest paper polític també el fan els altres bancs, tot i que d'amagat, però l'Ecobanc ho fa públicament i com una funció clàssica perquè és la causa del seu naixement.

9. Branko HORVAT: *Democràcia Industrial*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
Resum de la conferència pronunciada l'any 1986 a Northamptonshire per aquest científic iugoslau de reconeguda solvència internacional en el camp de l'economia —ell és enginyer i sociòleg. Explora fonamentalment en aquest text les implicacions polítiques del concepte «democràcia industrial» amb un bon nombre d'exemples de l'Europa occidental i els països de l'est.

ECOLOGISME

7. Esteban KROTZ: *Ecologia o ideologia? Consideracions sobre els perills de l'ecologisme*. Publicat a IFDA Dossier, núm. 51. Suïssa, gener-febrer 86. Llengua original: espanyol.
Partint d'un cas concret, la presència de la indústria del petroli a l'istme de Veracruz, Mèxic, l'autor de l'article posa en solfa alguns dels aspectes de la discussió pública sobre l'ecologia que tendeixen a restar-li caràcter de crítica social, per proposar un nou plantejament sobre l'ecologisme, el desenvolupament i la utopia.

8. Surindar SURI: *Més enllà de l'holocaust nuclear. Per una filosofia de la resurrecció humanista*. Publicat a IFDA Dossier, núm. 51. Suïssa, gener-febrer 86. Llengua original: anglès.
L'autor sostè en aquest article que els efectes més sagnants de l'holocaust nuclear ja s'han produït, amb la pèrdua d'esperança i de confiança en els altres que —d'ençà de l'inici de la cursa d'armaments nuclears— envaeix els homes i les dones del planeta. Cal que des d'ara iniciem la tasca de remuntar aquesta situació, ressuscitant —tot seguint la metàfora cristiana de la mort i la resurrecció— la unitat humana global com a principi fonamental de l'ordre mundial de l'era del post-holocaust.

9. *El dilema verd*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 14. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
En forma d'article editorial se'ns proposa una nova reflexió sobre el vell problema de la compatibilitat entre la teoria ecologista i la participació política. La primera lliçó —diu el text— que cal aprendre és que la societat de masses és l'enemiga del seu propi benestar ecològic. Una societat ecològica és insostenible en una base de masses. Una societat ecològica ha d'estar orgànicament estructurada, en termes polítics i econòmics, per tal que el poder sigui exercit de forma inequívoca en petites comunitats de la base, i no pas en algunes poques mans de l'àpex.

10. *Un temps per a la grandesa*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
L'accident de Txernobil no és només un altre accident nuclear. Representa el punt més àlgid en el desenvolupament d'una forma de civilització particularment decadent, la fi de la qual es preveu imminent. Cal avançar vers un sistema de vida basat en un respecte pregon vers tots els processos vitals. Fins a quin punt l'actitud dels partits ecologistes, els «verds», immersos en les dinàmiques de masses i en l'oblit de les formes de poder local, fan possible el progrés cap aquest futur?

11. Murray BOOKCHIN: *Ecologia Social Radical*. Publicat a FOURTH WOLRD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
L'autor especula sobre la notable ascensió dels moviments ecologistes al Regne Unit i l'increment d'ús de l'expressió «política ecològica» al llarg d'Europa i d'Estats Units, per tal demanar-se si aquest apropament de «política» i «ecologia» no significa una acció contra natura i, per tant, ecològicament impossible.

12. *Txernobil-Una crida a l'acció*. Publicat a FOURTH WORLD REVIEW, núm. 16-17. Londres, 1986. Llengua original: anglès.
L'equip redactor de la revista Fourth World Review pren posició davant de la darrera i recent catàstrofe nuclear, proposant estratègies urgents d'immediata intervenció.

DESENVOLUPAMENT I TERCER MÓN

12. *La declaració d'Àfrica: Per la democràcia, el desenvolupament i la unitat*. Publicat a IFDA Dossier núm. 54. Suïssa, juliol-agost 86. Llengua original: anglès.
Reproducció del manifest signat el mes de maig del 86 per una vintena de personalitats capdavanteres en la cultura i la lluita pel desenvolupament a diversos països del continent africà. Unitat, democràcia i desenvolupament són els pilars del progrés africà, en els quals es fonamenten totes les esperances. Per posar-se a caminar és imprescindible estar decidits a transformar radicalment les estructures i models de conducta, a fi no només de sobreviure, sinó de viure en plenitud.

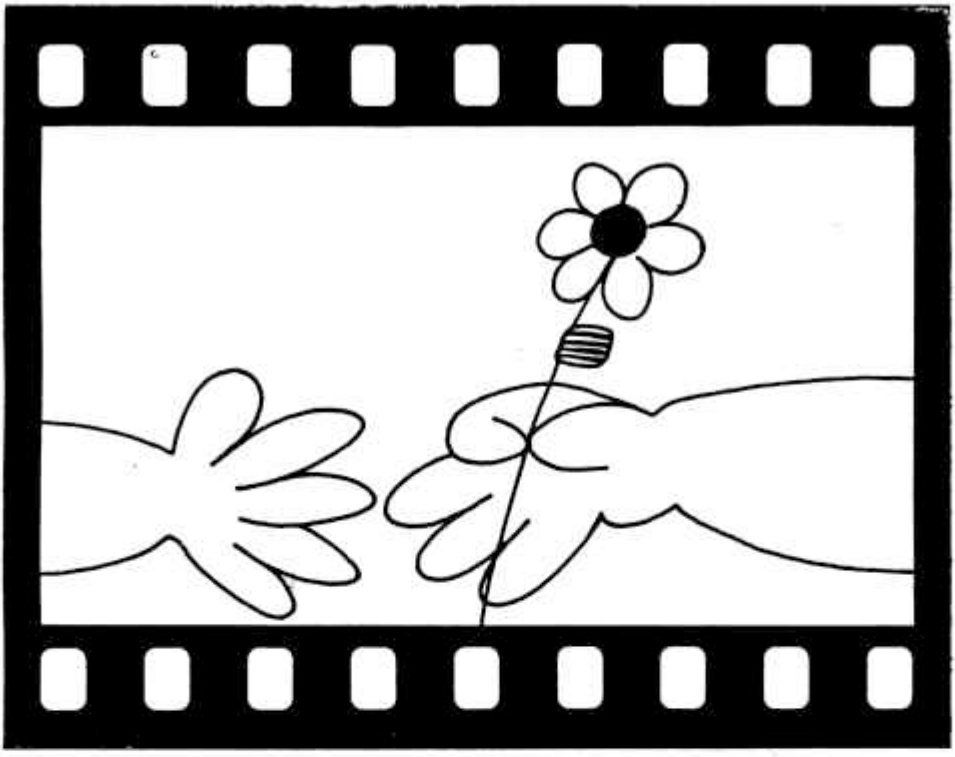

«VI PREMI SERRA I MORET»

PER A OBRES QUE ANALITZIN EL CIVISME O EN FACIN UNA DESCRIPCIÓ PER A GUIONS DE CURTS-METRATGES DE TEMÀTICA CÍVICA

BASES

1

Poden optar a aquest premi aquelles obres literàries que tractin el civisme en alguns dels seus aspectes o bé en facin una descripció global o una anàlisi prospectiva. També poden participar-hi els guions per a curts-metratges amb la mateixa temàtica.

2

Els treballs que s'hi presentin hauran de ser d'una extensió mínima de 100 fulls DIN A-4 quant a les obres; els guions seran per a un curt-metratge de 10 a 15 minuts, tots escrits a màquina i a doble espai.

3

Tant les obres com els guions hauran de ser inèdits i no han d'haver tingut cap beca ni ajut per a la seva elaboració.

4

Els premis seran de 300.000,— ptes. per a les obres i de 200.000,— per als guions. L'original de l'obra premiada quedarà propietat de l'autor, que podrà disposar-ne i haurà de fer constar en publicar-la que ha estat guanyadora del premi per a obres de civisme Serra i Moret. Pel que fa al guió, el Servei d'Acció Cívica podrà realitzar-lo i difondre'n còpies sense limitació, fent constar, però, el nom de l'autor i que el guió ha estat guanyador del premi Serra i Moret.

5

Els treballs s'hauran d'enviar a Acció Cívica, pl. Antoni López, 8, 3r. 08002 Barcelona. El termini de presentació serà el 31 de gener de 1988 i es concedirà el 23 d'abril, dia de Sant Jordi, del mateix any.

6

El jurat serà format per:
Albert Abril
Antoni Amorós
Joaquim Ferrer
Pere Fornas
Ignasi Garcia i Clavel
Antoni Kirchner
Josep Vallverdú

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Acció Cívica

Barcelona, 11 de setembre de 1987

EDITORIAL

3 ALTERNATIU A QUÈ, MORENO? 3

I...

5 VOLER-HO I SABER-NE. Ramon Barnils 5

ALTRAMENT

6 CONTRIBUCIÓ A UNA HISTÒRIA DEL COS. Ivan Illich 8
9 EL CAOS LINGÜÍSTIC A LA COMUNITAT ECONÒMICA EUROPEA 10
11 OPCIONS (I). Jeremy Rifkin 13

REUS, PARÍS I LONDRES

14 DEU ANYS DE «TRANET». Bill Ellis 15
16 LA CONVENCIÓ PER AL DESARMAMENT NUCLEAR EUROPEU. Emili Suñé 17

SOTA LA PLOMA

18 TREBALL VOLUNTARI VERSUS MILITÀNCIA. Wenceslau Soler 18

CADA TERRA FA SA GUERRA

19 ARBÚCIES, UNA VILA SOLIDÀRIA DINS D'UN PAÍS LLIURE!. C.U.P.A. 21
22 COTEVÍ. Josep Lluís Pérez i Verdú 23

RELLIGATS

24 REVISTA DE CATALUNYA 24

A LA INTEMPÈRIE

25 TAULA RODONA AMB «LA CRIDA» 27

AMB PÈLS I SENYALS